Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'nin aylık yayın organı
●
1 Ocak 1986
Yıl 1, Sayı 9
Fiyatı: 1,-DM

SOL BİRLİK

Barışı savunanlara özgürlük !

Barışı savunanlara özgürlük !

Barış Derneği yöneticileri yeniden yargılanıyor

Barış Derneği yöneticilerine, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nin verdiği mahkumiyet kararını, Askeri Yargıtay Daireler Kurulu 19 Aralık 1985 günü **"eksik soruşturma"** nedeniyle bozdu. Barışı savunan Barış Derneği yöneticileri hakkında tek bir suç kanıtı, kesinleşmiş mahkeme kararı olmamasına rağmen, Askeri Yargıtay 35 aydır tutuklu bulunan 12 Barış Derneği yöneticisinin tahliye edilmelerine karşı çıktı. BM örgütü tarafından Barış Yılı ilan edilen 1986 yılında, barışı savunanların zindanda tutulmasına karar verdi. 23 Barış Derneği yöneticisinin ağır hapis cezalarıyla yargılanmasında ısrar etti.

Devamı 7. sayfada

M. Dikerdem'in savunmasından

Dünyanın döndüğü nasıl tartışılmaz bir gerçek ise, tüm dünya halklarının barış içinde yan-yana yaşamak istedikleri ve topluca intihar demek olan savaşı red ettikleri de o kadar açık ve kesin bir gerçektir...

Biz barışın parsasını toplamak için yola çıkanlardan değiliz. Biz, barışı savunmanın onurunu taşımaya layık olmasını bildiğimiz kadar, onun mihnetini, eziyetini çekmesini, iftiralara göğüs germesini de biliriz...

Türk-İş'te işçilerin kararlı sesi: 'Hükümet istifa' 'Demokratik Türkiye'

Türk-İş'in Ankara'da düzenlediği **"Parlamento üyelerine çağrı"** toplantısı, delegelerin gerçek eylem çağrıları altında geçti ve Türk-İş yönetiminin göstermelik **"eylem"** programlarıyla işçileri daha fazla oyalayamayacağını açıkça gösterdi. **"Hükümet istifa"**, **"Demokratik Türkiye"**, **"İşçiler elele genel greve"**, **"Yaşasın dünya işçilerinin birliği"** gibi Türk-İş yönetimine yabancı sloganlar salonu çınlatırken, Şevket Yılmaz yoğun protestolar nedeniyle konuşmasını tamamlayamadı. Böylece Türk-İş tabanı, rejimle uzlaşan Türk-İş yönetiminin tüm frenleme çabalarına rağmen, ekonomik-demokratik haklarını işçi sınıfının mücadele üslup ve anlayışı ile yeniden kazanma kararlılığını dost düşman herkese hatırlatmış oldu.

Toplantının Türk-İş yönetiminin denetiminden çıkması, bundan sonrası için önemli bir işarettir. Türk-İş yönetimi iki bin kişilik küçük bir salonu dahi kendi adamlarıyla doldurup kendi kontrolünde bir toplantı yapamaz hale gelmiştir. Bunda da şaşacak bir şey yoktur, çünkü bıçak çoktan kemiğe dayanmıştır. Bu yüzden, Şevket Yılmaz'ın **"bizi sokağa dökmek istiyorlar"**, **"12 Eylül öncesini unutmayalım"**, **"yasal sınırlar içinde kalalım"** türünden sözlerle, işçilerin mücadelesini anarşi gibi gösterme çabaları, hakettiği cevabı salondaki delegelerden anında alıyordu. **"Biz hazırız, siz hazır mısınız başkan?"** diye soruyordu delegeler. **"Diyaloga son"**, **"genel grev"** sözleriyle **"itidal"** öğütleri protesto edilen Şevket Yılmaz, konuşmasını yarıda kesmek zorunda kalıyordu.

Türk-İş yönetimi, bundan böyle de işçileri oyalamak, işçi sınıfı mücadelesinin kendi doğal seyrini engellemek için elinden geleni yapacaktır elbet. Ama bu, her geçen gün daha da zorlaşmaktadır. 12 Eylül'den beri işçi sınıfına yönelik çok yönlü saldırılara

Devamı 7. sayfada

HARAMİ SOYGUNU

Geç emeklilik yasası 6 saat içinde meclisten geçti. Yıllarca düşük ücret ve kötü koşullarda ömürleri pahasına çalışan işçilerin emeklilik hakları yıldırım hızıyla budandı. ANAP Gümüşhane milletvekili Sungurlu işçi hakkına, **"Emeklilik bir hak değildir. Esas olan insanın ölünceye kadar çalışmasıdır."** diyerek bir harami gibi saldırdı. 2000 yılını düşünerek çıkardıkları yasayı, **"Bu tedbirleri alamazsak enflasyondan kurtulamayız"** diye savunmaya kalkan eski MESS başkanı, şimdi diktatörlüğün başbakanı Özal, 12 Eylül öncesinde de yüksek enflasyonun suçunu işçilerin ücretlerine, ücret istemlerine yüklüyordu. Silah zoruyla sürdürülen 5 yıllık diktatörlük rejiminde ise, ücretleri yarı yarıya geriletmesine, grev hakkını bastırmasına, sendikaları etkisizleştirmesine rağmen enflasyonu yüzde 50'lerin altına indiremedi. Şimdi emeklilik hakkına saldırıyor.

Çünkü Özal, SSK'da biriken işçilerin parasını, alınterini çalmış ve işbirlikçi holdinglere dağıtmıştır. Bugün işverenlerin SSK'ya borcu 150 milyarı bulmaktadır. SSK'nın aldığı devlet tahvillerinin faizini Özal hükümeti ödememektedir. Bu gasb, milyarları bulmaktadır. SSK fonlarını kimseye hesap vermeden kullanan Özal, 24 Ocak politikasının iflasından, silahlanma harcamalarından, işbirlikçi holding desteğinden doğan açıkların bir bölümünü buradan kapatmaktadır. Bu soygunun ardından, bugün emekçilere ödenecek emekli aylığı bulunamamaktadır. Geç emeklilik yasası bunun için çıkarılmıştır. 2000 yılını düşünmek göz boyamaktır. Çünkü, çalışanların yüzde ellisinin kıdemi 5 yılın altındadır. Bu yasayla her iki çalışandan biri geç emeklilik kapsamına girmiştir.

Harami soygunu bununla da kalmıyor. Eski MESS Başkanı Özal, patronların ödeyeceği kıdem tazminatlarını da böylece ertelemiş oluyor. Ardından 1986 yılının ilk aylarında, işverenlerin yıllardır beklediği **"kıdem tazminatları fonu"** yasasını meclisten geçirmeye hazırlanıyor. Geç emeklilik yasası için TISK Genel Sekreteri **"mantığı itibarıyla konfederasyonumuzun görüşlerine uygundur"** diyor. Bu süngü zoruyla sürdürülen vahşi bir sömürüden başka bir şey değildir.

Yine bu **"mantık"**la zam yapılmayan mal ve hizmet kalmadı. Özal'ın **"ayarlama"** dediği zamlara kimse yetişemiyor. Akaryakıt zamlarından ötürü şoförler taksimetrelerini bile ayarlayamadıklarından yakınıyorlar. 24 Ocak kararlarından bu yana özellikle gazete ve kitap basımında kullanılan kağıda yapılan zammın yüzde 2000'i aştığı bildiriliyor. Öte yandan bir gazete 1986 yılında bebekler dahil her vatandaşın 31 bin lira iç, 45 bin lira dış borç ödeyeceğini yazıyor. Işveren konfederasyonuna uygun gelen ve eski MESS Başkanı Özal'da en somut ifadesini bulan **"mantık"** budur. Halkı böylesine yıkıma götüren, işçiyi kürek mahkumu gibi gören patronları ve bu hükümeti ancak **"Hak verilmez alınır"** kararlılığıyla sürdürülen sınıf savaşı durdurabilir. Bu **"mantık"** bu dilden anlar.

Son Türk-İş toplantısı işçilerin her türlü zorluğu göze alarak mücadeleye hazır olduğunu gösterdi. Sendikal hareketin tüm gücünü koyarak, en geniş işçi ve emekçilerin katıldığı eylemler yapılmasının istendiği ortaya çıktı. Türk-İş tabanı doğru bir politik hedef saptamıştır. Sendikal hareketin gücünü ortaya koyması, Türk-İş'in işçi sınıfının **"Hak verilmez alınır"** ilkesine uygun davranması işçi ve emekçi düşmanı rejimi derinden sarsacak, demokrasi güçlerinin daha sıkı birleşmesini sağlayacaktır. Özal **"diyalog"**dan anlamaz. O, grev alanlarından çok iyi tanıdığı işçi sınıfının gür sesinden korkar.

SOL BİRLİK

Türkiye'de idama karşı çıkmak bile suç

Doktorlar niçin yargılanıyor ?

Türk Tabipler Birliği (TTB) Merkez Konseyi üyeleri hakkında idam cezalarına karşı çıktıkları için dava açıldı. Adalet Bakanı Necat Eldem'in **"suç"** duyurusuyla **"görevlerinin dışına çıktıkları"** gerekçesi ve TTB yönetimindeki görevlerine son verilmesi istemiyle yargılanmaya başlanan doktorlar hakkında, ayrıca dernekler yasasına **"aykırı"** davranmaktan da, 6 yıldan 1 yıla kadar hapis istemiyle ceza davası açıldı.

TTB Merkez Konseyi, Dünya Tabibler Birliği'nin 34. Genel Kurulu'nda alınan karar doğrultusunda Türkiye'de de ölüm cezalarının ceza yasasından çıkartılması yolunda bir öneriyi 28 Eylül 1985 günü yapılan Genel Yönetim Kurulu toplantısında hazırlayıp, bunu Kenan Evren, başbakan ve bakanlar kurulu ve milletvekillerine göndermişti.

Diktatörlük rejimine boyun eğmeyenlere bölücü, anarşist damgası vurmak isteyen, **"anarşistleri idam etmeyeceğiz de besleyecek miyiz"** diyen Evren, ya da onun baş-

Devamı 7. sayfada

DİSK'in açılması güncel bir istemdir

DİSK avukatları, DISK ve bağlı sendikalar davasında cuntanın 7 numaralı bildirisinin yürürlükten kalktığına işaret ederek, **"faaliyetten men"** durumunun kalkmış olduğunu belirttiler. DİSK ve üye sendikaların faaliyetlerine başlaması gerektiğini ve kayyumların görevlilerin sona erdiğini bildirdiler. Ayrıca kimi demokrat köşe yazarları da bu yönde yazılar yazdılar.

Devamı 7. sayfada

Barış güçlerinin kazanımı: 1986 Barış Yılı

Günümüzün en yakıcı sorunu olan silahsızlanma ve barış uluslararası ilişkilerin en kapsamlı platformu olan Birleşmiş Milletler'in doğal olarak sürekli gündem maddesini oluşturuyor. Bugüne dek çeşitli alanlarda sorunlara ve o sorunların çözümü doğrultusunda sarfedilen çabalara dikkatleri çekmek, bu alanlarda uluslararası çabaları yoğunlaştırmak üzere **"yıl"**lar ilan eden Birleşmiş Milletler'in 1986'yı Dünya Barış Yılı ilan etmiş olması, kuşkusuz tüm dünyada adil ve kalıcı bir barış için mücadele ve savaş veren dünya halklarının,

Support International Year of Peace. 1986

tüm dünya barış güçlerinin bir kazanımıdır.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun Kasım 1982'de kabul ettiği bir kararla duyurulan 1986 Dünya Barış Yılı'nın temel hedefleri yine Genel Kurulun aldığı bir kararda belirleniyor:

Birleşmiş Milletler'in, üye devletlerin, hükümetler dışı örgütlerin, eğitim, bilim ve kültür kurumlarının, basın-yayın organlarının BM kuru-

Devamı 7. sayfada

Nafile yasak !

Bakanlar Kurulu'nun aralarında gazetemiz Sol Birlik'in de bulunduğu 12 yayının Türkiye'ye sokulması ve dağıtılmasının yasaklanmasına ilişkin kararı geçtiğimiz ay Resmi Gazete'de yayınlandı. Hükümet bu seferki yasak listesinin başına gazetemizi yazmakla doğrusu bizi **"şereflendirmiş"**. Sağolsun, var olsun! Olsun da, bu nafile yasak nasıl uygulanacak acaba? böylesine Osmanlı yasağı bile denemez. Abdülhamit'in torunları, eğer bu tür yasaklarla Sol Birlik yandaşlarını, okurlarımızı ve dostlarımızı ürkütüp sindireceklerini sanıyorlarsa ne âlâ!.. Herkes bildiğini okumaya devam etsin o halde!

İnsan hakları pazarlık konusu

Türkiye'yi Avrupa Insan Hakları Mahkemesi'ne şikayet eden Norveç, Isveç, Danimarka, Hollanda ve Fransa, aralık ayı başlarında yaptıkları ortak açıklamada, şikayetlerinden vazgeçtiklerini bildirdiler. Bilindiği gibi sözkonusu ülkeler, 1 Temmuz 1982 tarihinde Türkiye'de insan haklarının, kişi temel hak ve özgürlüklerinin ihlal edildiği gerekçesiyle böylesine bir başvuruda bulunmuşlardı.

Basına yansıdığı kadarıyla, davacı ülkelerle Türkiye arasında yapılan bir dizi gizli gö-

Devamı 7. sayfada

Konya Ovası NATO emrine veriliyor

Yazısı Sayfa 4'de

Demokratik Programdaki taleplerimiz üzerine

Sol Birlik'in Demokratik Güçbirliği Platformu'ndaki taleplerini açıklamaya devam ediyoruz.

Ülkemizde faşist diktatörlük altında emekçi kadınlar en fazla acı ve çile çekenler, en fazla zulme uğrayanlar arasındadırlar. Cezaevlerinde binlerce emekçi, devrimci kadın bulunuyor, binlercesi hayasızca işkenceden geçirildi. Emekçi kadınlar terörün ve zulmün yanısıra faşizmin ekonomik baskılarını da iliklerinde hissediyorlar. Ekonomik bunalımın bedelinin halka ödetilmeye çalışılmasından paylarını fazlasıyla alan ve geçim derdiyle çırpınan emekçi kadınlar üzerinde sömürü ve işsizliğe mahkum etme, misli görülmemiş ölçüde artırıldı. Zor koşullar altında düşük ücretli çalışmak zorunda bırakılan kadınlar buna rağmen geçimlerini temin edemiyorlar. Iş arayıp da bulamayanlar ise geçimini sağlamak için vücudunu dahi satmak zorunda bırakılıyorlar.

Bunun sorumlusu olan kişiler dahi 1980 senesinde kendilerini satmak zorunda kalan kadınların sayısının 40 bin iken 1985 senesinde bu sayının 400.000 olduğunu utanmadan söyleyebiliyorlar. Bu rakam kadınların her geçen gün daha büyük çıkmazlarla, baskıyla karşı karşıya olduğunun en açık örneğidir.

Ülkemizde analığın korunması bir yana, çocuk doğurmak adeta lüks haline gelmiştir. Gazeteler bakım olanakları bulunmadığından anneleri tarafından terkedilmek zorunda kalmış çocukların haberleriyle doludur.

Sol Birlik ülkemiz kadınlarını çağdışı yaşamdan kurtarmak, insanca bir yaşama kavuşturmak için, eşit işe eşit ücret, iş bulmada ve terfide fırsat eşitliği, analığın toplum ve devlet tarafından korunması için mücadele etmektedir.

Kırsal kesimlerdeki durumlarda pek farklılık yoktur. Ülkemizde tarımsal alanlardaki toprakların dengesiz şekilde dağılımı köylü aileler arasında gelir dengesizliğini doğuruyor.

Köylülerin büyük çoğunluğu topraksız veya az topraklı iken küçük bir azınlık geniş topraklara sahiptir. Büyük çoğunluk geçimini sağlayabilmek için büyük toprakları ellerinde bulunduranların yanında zor koşullarda çalışmak zorunda bırakılıyor. Küçük toprakları ellerinde bulunduranlar devletten tarım araçları, tarım ilaçları veya krediler alamadıkları için, zor koşullarda ürettikleri malları tekellerin lehine saptanan taban fiyatları ile köylülerin yaşamları dayanılmaz bir hale sokulmaktadır.

Sol Birlik ülkemiz tarımsal alanındaki büyük dengesizliği kaldırmak için tarım kesiminde küçük üretici mülk sahibi ve orta köylülük üzerindeki tekelci denetim ve baskıların kaldırılması, bu amaçla en başta değişken taban ve başfiyat uygulamasına son verilerek emekçi köylülük lehine fiyat politikasının uygulamasını gerçekleştirmek için çalışmaktadır.

Ülkemizdeki tekellerin palazlanmasıyla orantılı olarak esnaf ve zanaatkarların durumları kötüleşmeye başladı. Bu durum 24 Ocak kararlarıyla birlkte dayanılmaz bir şekilde katmerleşti. Birçok esnaf ve zanaatkar iflas edip dükkanlarına kilit vururken, geri kalan esnaf ve zanaatkarlar ile küçük ticaret ve sanayiiciler tekelci sermayenin baskısı altında sürekli iflas tehlikesi yaşamaktadır. Faşizm koşulları bu kesimin durumunu bozmuştur. Artan enflasyon ve gereksinimleri olan temel maddelere yapılan zamlar yüksek faizli krediler, bu kesimlerin tekeller tarafından yok pahasına ele geçirilmesine yol açmıştır.

Sol Birlik esnaf ve zanaatkarları düşük faizli kredilerle destekleyecektir, tekellerin baskısına son vererek, tekellerin dışındaki ticaret ve sanayicileri, esnaf ve zanatkaarları koruyu önlemler alacaktır.

Tekeller insanların sağlık sorunlarıyla hiç ilgilenmemiştir, bundan sonra da ilgileneceği beklenmemelidir. Barınma için zorunlu olan toplu konutların yapılmasını hiç düşünmediği gibi binbir güçlüklerle yapılan gecekondular da insanlarımızın başlarına yıkmaktadırlar.

Ülkemizde konut sorunu dar gelirlilerin en büyük sorunlarından biridir. Küçük, sağlıksız evlerin dahi kirası 15 bin liradan başlamakta, hatta 6 aylık da peşin istenmektedir. Oturmaya elverişli uygun bir fiyata ev bulmak olanaksızdır. Kiraların çok yüksek olmasına rağmen konutlar sağlıksızdır. Konut spekülasyonu ileri boyutlardadır. Emekçiler gelirlerinin önemli bir bölümünü ev kirası için ayırmak zorunda kalmaktadırlar.

Sol Birlik konut sorununun çözülebilmesi için arsa spekülasyonunun ve büyük vurguncu müteahitliğin ortadan kaldırılması, her vatandaşın bir konut sahibi olabilmesi için devlet tarafından gerekli yardımın sağlanması, gecekondu yıkımının yasaklanmasını, bu konutların sağlığa elverişli hale getirilerek kullanım hakkının teminat altına alınması, dar gelirlilerin yaşamını etkileyen kira bedelinin düşürülerek devlet tarafından tesbit edilmiş oranlarda sabitleştirilmesi, kiracının ev sahibi tarafından zorla ve gerekçe gösterilmeden çıkarılmasına karşı çıkar ve bu istemler doğrultusunda mücadele eder.

Fiyat artışlarının durumu ve bunun emekçi halk üzerindeki baskısı tüm emekçiler tarafından yaşanmaktadır. Zamların ardı arkası kesilmiyor, işçilerin alım gücündeki düşüş 1960'ların da altında. Her yıl düşürüleceği söylenen enflasyon yine yüzde 50 dolaylarında dolaşıyor. Her zam furyasında stokçuluk yapanlar bir gecede milyonlar kazanıyorlar. Isteyen istediği mala zam yapıyor. Tüketiciyi oyuncak haline getiriyorlar. Emekçilerin sırtından kazandıkları milyonlardan belirli dalaverelerle vergi iadesinden yararlanıyorlar. Verginin asıl yükünü çeken ücretliler ve maaşlılarla alay edercesine her geçen gün vergi sistemini tekellerin lehine değişikliğe uğratıyorlar.

Sol Birlik vergi adaletsizliğine son vererek verginin en büyük yükünü omuzlayan ücretlilerden alınan vergilerde azaltmaya gidilmesi, vergi sisteminin yeniden düzenlenerek daha adil artan oranda bir vergi sisteminin getirilmesi, devlet sermayesinin ve kredilerinin sömürücü güçlerin arpalığı haline gelmesini sağlayan teşvik belgesi, vergi iadesi, kur farkı iadesi gibi yasaların iptal edilmesi için mücadele etmektedir.

Sol Birlik'in mesajı

Hevale Hêja
A. Rahman Qasımlu
Sekreterê Gıştı ya Parti Demoqrat
Kurdistana Iran

Hevalê berêz,

Dawetname we bo Kongra 7 yê Partiyê gihişte destê me. Pır spasi we dıkın.

Em YEKITIYA HĒZĒN ÇEP ya Tırkiyê û Kurdistana Tırkiyê dı gel we ne, ku hûn şiara "demoqrasi bo Iran, otonomi bo Kurdistan" ser dıkın. Em bı dıl û can pışgiriya we dıkın.

Ber vê yekê, Kongra 7'a yê Partiyê re serfırazi daxwaz dıkın; bo pêştabırına kar bıryarên baş hêvi dıkın.

Sılavên şoreşgeri û bırati.

02. 12. 1985
YEKITIYE HĒZĒN ÇEP
Ya Tırkiyê û
Kurdıstana Tırkiyê

Sayın A. Rahman Quasımlu
Iran Kürdistan Demokrat Partisi
Genel Sekreteri,

Değerli arkadaşlar,

Partinizin 7. Kongresi için gönderdiğiniz davetiyenizi aldık. Bizler, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı SOL BIRLIK'i olarak Partinizin "Iran'a demokrasi, Kürdistana otonomi" şiarı altında yürüttüğü mücadeleyi candan destekler, yanınızda olduğumuzu belirtiriz.

Bu vesileyle Partinizin 7. Kongresi'nin başarılı geçmesini temenni eder; alacağınız kararların Iran halklarının demokrasi mücadelesine katkıda bulanacağını ümit ederiz.

Devrimci ve kardeşçe selamlar.

SOL BİRLİK

A. REŞİT (TKSP)

HALKI HALK DÜŞMANLARI İDARE EDERSE...

Turgut Sunalp orgeneral emeklisidir. 12 Mart döneminde cuntanın bir üyesi olarak, o dönemin işkencelerini perde arkasından yönetenlerden biridir. O dönemde de insanlara elektrik şoku verilmiş, vücutlarında sigara söndürülmüş, tırnakları çekilmiş, kimi genç kızların cinsiyet organına cop sokulmuştu. Işte bu Turgut Sunalp, geçende, bu türden suçlamalara verdiği cevapta, **"buna gerek yoktu, yapmak istesek elimizde taş gibi delikanlılar vardı"** diyor.

Bu alçakça sözler geniş tepkilere yol açtı. Bir milletvekili, **"ben, böyle bir adamla aynı çatı altında olmaktan utanç duyuyorum"** dedi.

Ama Türkiye'yi bugün yönetenler bundan hiç de utanç duymuyorlar ve aynı şeyleri, bugün de, işkence çarklarında pekçok insana uyguluyorlar. Bay Evren ve tayfası, Turgut Sunalp'a parti kurdurarak onu başbakanlığa hazırlamadılar mı?

12 Eylül döneminde çığ gibi yükselen rakamlardan biri de fuhuşla ilgili olandır. Evren-Özal kliği, bu konuda, dünyada erişilmesi zor bir rekor kırdılar. Işte bir gazete haberi:

"Sabancı Kız Yurdu'nda bazı kızlar yüksek paralarla zengin müşterilere satılıyor".

Bir başka gazete haberi:

"Ahlak zabıtası tarafından yakalanan 51 yaşındaki.... ile 57 yaşında .... adındaki torun sahibi hayat kadınları, 'başka çaremiz yok, hayat zor,' dediler".

Bu yaşlı kadınların resimlerine bakıyorsunuz: baş örtülü, şalvarlı, tipik halktan insanlar. Birisi onları 1000'er liraya müşterilere kiralıyor ve parasını bölüşüyorlarmış. Başka durumda, bu kadınlar, kendilerini satmak şurda kalsın, namusları için belki ölürlerdi. Ama açlık onları bu duruma getirmiş. Peki, bu duruma Türkiye'yi idare eden sayın **"büyükbaş"**lar ne diyorlar?

Emniyet Genel Müdürü Bedük, **"fuhuşun nedeni yoksulluk değil, psikolojiktir"** diyor. Bay Bedük, fuhuş yapan kadınların zaten ahlaken düşük olduklarını, doğuştan buna müsait olduklarını ileri sürüyor ve bunların başka iş bulup çalışmak istemediklerini ekliyor. Suriye sınırındaki kaçakçıları da örnek vererek şöyle diyor: **"Bu adamlar iş bulup çalışmak istemiyorlar, kaçakçılık onlara kolay geliyor"**..

Işte Türkiye'de, Emniyet Genel Müdürlüğü yapmakta olan kişinin fuhuşa, kaçakçılığa ve benzer olaylara bakış açısı.. Demek, sözkonusu torun sahibi iki kadın, salt kötü huylu oldukları için ellisinden sonra kötü yola düşmüşler, iş bulup çalışmak istememişler. Demek, Kürdistan'ın yoksul sınır köylüleri, kendilerine kolay geldiği için mayınlı tarlaları, telörgüleri aşıyor, bir çuval eşyayı jandarma kurşunları altında bir yandan diğer yana sırtlarında taşıyor ve birçok kez de canlarını mayın tarlasında bırakıyorlar.. Demek Türkiye'de beş milyonu aşkın insan iş beğenmediği, veya çalışmayı sevmediği için işsiz..

Bu mantığa ne denir? Türkiye'yi idare eden kişilerden biri de bu işte!

Bay Evren dert yanıyor: **"Insanlarımızı tasarruf yapmaya alıştıramadık!"** diyor. Ve halka nasihat ediyor: **"Ucuzundan alın. Ben kızlarıma, çizme yerine ayakkabı almalarını salık veriyorum"**..

Bay Evren ayda mı yaşıyor dersiniz? O, halkın yüzde doksanının nasıl yaşadığından habersiz mi? Evine ayda bir bile et alamıyan, peyniri, sütü, yoğurdu, meyveyi tanımaz hale gelen emekçi insanlarımız demek hovardaca harcama yapıyor, herşeyin pahalısından alıyorlar!

Bay Evren, acaba kimlerin Türkiye'de hovardaca yaşadıklarını, har vurup harmak savurduklarını bilmiyor mu? Onlar, halkın sırtında boza pişiren bir avuç azınlıktır. Para babaları, çiftlik sahipleridir. Bay Evren, önce dönüp kendi sevimli başbakanının, Bay Özal'ın ve sülalesinin yaşamına baksın, sultanlar gibi bol keseden harcıyan Semra hanıma bir nasihat eylesin.

Ama Bay Evren, besbelli aptal değil. O, halkla alay ediyor. Bile bile, yoksulluğun nedenlerini gizlemeye çalışıyor. Çünkü bu adamlar saltanatlarını halkın yoksulluğu, acıları üstüne kurmuşlardır. Evren, Özal, Sunalp, Bedük ve benzerleri bu soygun düzeninin savunucuları, bekçileridirler.

Halkın düşmanları halkı idare ederse böyle olur elbet.

Kutlama

Sol Birlik Gazetesi Redaksiyonuna

Değerli Arkadaşlar,

Aralık 1985, **Sol Birlik'**in 1. kuruluş yılıdır. Federasyonumuz **FIDEF,** Türk ve Kürt halkının faşizme karşı savaşımında olumlu bir adım olarak gördüğü **Sol Birlik'**i destekleme kararı almış ve bu kararını kamuoyuna duyurmuştur.

Kuruluşunun 1. yılı nedeniyle, **Sol Birlik'**i oluşturan altı siyasi partiyi ortak yayın organları olan **Sol Birlik Gazetesi** aracılığı ile kutluyor, birlik çabalarında başarılar diliyoruz.

Dostça selamlarımızla

FIDEF Genel Yönetim
Kurulu a.
Hasan Özcan
Genel Başkan

OKURLARIMIZ YAZIYOR

"SOL BİRLİK" ve ÖNERİLER

...Bizler 6 Sol Parti tarafından oluşturulan "SOL BIRLIK" platformunu anti-faşist halk cephesinin kurulması doğrultusunda atılmış önemli ve ileri bir adım olarak görüyor faşizme karşı demokrasi ve iktidar mücadelesi için geliştirilmesi ve yaşatılması gereken bir platform olarak değerlendiriyoruz.

Bu yazımızda Sol Birlik'in sıralamaya çalışacağız.

Bizce anti-faşist halk cephesinin siyasal plandaki çekirdek gücü sosyalizm uğruna demokrasi mücadelesi yürüten siyasal parti ve güçlerin birliğidir. Demokrasi mücadelesinin en tutarlı ve kalıcı gücü bunlardır. Anti-faşist burjuva güçlerini mücadeleye kazanacak ve mücadeleyi ileriye götürecek olan da bunların birliğidir. (Kuşkusuz burada kastedilen birlik sol güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekel hedefler temelindeki birliği ve günlük mücadelesiyle, örgütlenmesiyle maddi bir güç olabilmesidir. Değilse şekilsiz ve kâgıt üzerinde kalacak birlikler hiçbir anlam ifade etmez.) Bu yüzden Sol Birliği oluşturan partiler en başta bu güçleri de **"Sol Birlik"** böylesi bir platform olması için yapması gerekenler konusunda önerilerimizi kısaca platformuna kazanmak için yoğun bir çaba sarfetmelidir...

Ikinci olarak, anti-faşist halk cephesinin sınıfsal plandaki itici gücü de işçi sınıfı ve işçi sınıfının birleşik cephesidir. Çünkü **"faşizmi hezimete uğratmak için işçi sınıfını toplamak, ve bu esas üzerinde kudretli bir anti-faşist halk cephesi kurmak lazımdır."** Bu da somutta en başta işçi sınıfının günlük taleplerinden yola çıkarak ve o talepler uğruna mücadeleyi geliştirerek mücadelenin içerisinde birliğinin sağlanmasıdır. Bu birliğin sağlanmasında Sol Birlik partilerine çok önemli görevler düşmektedir. Onlar mücadelenin her alanında en önde ve birlikte olmalıdır ki işçi sınıfının mücadele ve birlik özlemine tercüman olabilsin...

Üçüncü olarak, Sol Birlik platformunun kitlelerin içinden gerçekten ses getirebilmesi ve kalıcı bir güç haline gelebilmesi için kitle örgütleri alabildiğine geliştirilmeli; var olan kitle örgütlerinde birlikte faaliyet ve örgütlenme içerisine girilmelidir...

Dördüncü olarak, Sol Birlik anti-faşist burjuva güçlerle birlik çalışmalarını yürütürken bir yandan da anti-faşist muhalefetin burjuva potasında eritilmemesi göreviyle de karşı karşıyadır. Bu burjuva güçleri anti-faşist mücadeleden dıştalama, onlara sekter yaklaşma olarak ele alınmamalıdır. Bu görevin yerine getirilebilmesi için özellikle günlük mücadelenin en önüne geçmek ve yönlendirmek gereklidir...

Bütün bu görevlerin yerine getirilebilmesi ve **"Sol Birlik"** platformunun kalıcı hale getirilebilmesi için 6 parti Türkiye'de ortak örgütlenmelere gitmeli ve bu örgütlenmeler anti-faşist mücadelenin öncülüğünü ele geçirmelidir. Türkiye somutunda ortak mücadele ve örgütlenme içine girmeyen her birlik sonunda tabir yerindeyse hiçbir iz bırakmadan dağılmaya mahkumdur. Oysa Türkiye'de tüm demokrasi güçleri Sol Birliğin yaşaması, gelişmesi, üzerine düşen görevleri hakkıyla yerine getirmesini bekliyor. Başarı tüm demokrasi güçlerinin olacaktır.

Istanbul'dan bir grup
devrimci

Not: Yer darlığı nedeniyle yaptığımız kısaltmaları üç nokta ile belirttik. SOL BİRLİK

Özal "Nereye koşuyor"!

Alternatifsizliği Özal'dan -aslında cuntadan- menkul 24 Ocak kararları, ekonomi üzerinde tam altı yıldır hükmünü sürdürüyor. Gerçi Özal bu altı yıllık hesabı kabullenmeye yanaşmıyor ve bin bir dereden su getirerek geçen altı yılın faturasını sağa sola ciro etmeye uğraşıyor, ama onun dışında neredeyse hemen herkes bu faturanın adresi konusunda hemfikir: 1980'den beri uygulanagelen ekonomi politikaları ve sonuçta varılan nokta, tümüyle 24 Ocak "istikrar tedbirleri paketi"nin eseridir. Bunu tartışmak dahi abes.

Öte yandan, her fırsatta -sanki marifetmiş gibi- 24 Ocak'ın baş mimarı olmakla böbürlenen de Özal'ın ta kendisi. Kısa bir zaman dilimi dışında bu tedbirlerin uygulanmasında birinci derecede sorumluluk üstlenen de yine Özal. Yani Özal, iki yıl değil, aslında altı yıldır icraatın içinde ve şu ya da bu sıfatla bizzat başında, ekonominin iplerini elinde tutuyor. Üstelik bu altı yılın son beş yılı, Özal'ın başka ülkelerdeki kafadarlarını imrendirecek bir siyasi ortamda, 24 Ocak benzeri uygulamalar için alabildiğine "elverişli" koşullarda, yani cunta süngüsü altında geçmiş. Gelgelelim, Özal'ın mimarı olmasa da taşeronluğunu yaptığı IMF patentli 24 Ocak kararlarının altı yıllık bilançosu, ekonomide değil bir düzelmeyi, kötüye gidişte bir yavaşlamayı dahi göstermekten çok uzak.

Özal iki-üç yılda düze çıkmaktan bahsediyordu. İki kere üç yıl sonra bugün, hâlâ iki-üç yıllık "**mühlet**" peşinde. Nasıl olmasın ki? Tüm göstergeler, ekonominin baştankara gidişini apaçık gösteriyor. Özal'ın bir mucize olmasını beklemek ve zaman kazanmaktan başka yapabileceği hiç ama hiçbir şey yok. O da bunu yapıyor.

Bütün 24 Ocak tedbirlerinin asıl hedefi olduğu halde bir türlü vadedilen sınırlara çekilemeyen ve yüzde 50'ler civarında neredeyse istikrar kazanan yüksek enflasyon oranı, sürekli gerileyen yatırım hacmi, başdöndürücü bir hızla artan ve milli gelirin yüzde 40'ına varan dış borç yükü, değer yitirmediği bir gün dahi geçmeyen Türk Lirası, bir yanda sanayide eksik kapasite kullanımı sürerken diğer yanda devasa boyutlara ulaşan işsizlik, başaşağı giden tarım üretimi, kendisine büyük umutlar bağlanmışken getirdiğinden çok dövizi götüren ve kısa sürede tıkanan ihracat, dur durak bilmeden genişleyen ödemeler dengesi açığı, 1979'da 1526 dolar iken 1985'te 960 dolara inen kişi başına milli gelir, yeni mali yılda 2 trilyona ulaşan bütçe açığı, gerileyen GSMH artış oranı... Bütün bunlar ve diğer tüm ekonomik göstergeler 24 Ocak'ın iflasını apaçık belgelerken, Özal hâlâ daha toz pembe tablolar çizmekle meşgul. Dedik ya, elinden gelen başka şey yok.

Yukarıda sırf ekonominin durumuyla ilgili oldukça genel göstergelere değindik. 24 Ocak'ın emekçilerin hayatında ne büyük bir yıkıma yol açtığından söz etmedik. Oysa Özal çizdiği uyduruk tabloları, "**orta direk**" adını taktığı ve 24 Ocak'ın bütün cefasını çekmek zorunda bırakılan geniş emekçi yığınlara satmak hevesinde. 24 Ocak ekonomisinin emekçilere neye malolduğunu gazetemizde defalarca işledik. Bu yüzden, bu kez Özal'a gereken cevabı bırakalım da burjuvazinin içinden -kuyruk acısı olanlardan- arada bir çıkan "**çatlak sesler**" versin. Hem böylesi, TV'nin masalcı dediğine soyunan Özal'ın nasıl nafile yere nefes tükettiğini daha iyi gösterir belki.

Oy peşinde koşan burjuva politikacılardan bahsettiğimiz sanılmasın. Onların işi zaten bu. "**Fukara edebiyatı**" yapmadan politika yapmak -hele de bugün- ne mümkün? Fakat sözünü ettiklerimiz profesyonel politikacılar değil, "**işadamı, sanayici, işveren**" vs. denilen düpedüz burjuvalar. Düşünün ki, bir sanayi odasının meclis toplantısında, -besbelli ki hükümetin izlediği ihracat, sıkı para vb. ekonomi politikalarından hoşnut olmayan, sadece bir avuç tekelciyi kayıran uygulamalardan bezmiş biri- bir sanayici, hükümeti eleştirirken halkı kastederek "**Açız. Açlık söylüyorum açlık başladı**" diye konuşmaya başlayınca, oturum başkanınca "**politika yapmayın**" diye sözü kesiliyor. Olay Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda geçiyor. Eğer burjuvalar da böyle açıktan açığa açlıktan bahseder olmuşsa, emekçilerin ne halde olduklarını uzun uzadıya anlatmamıza, rakamlarla ispatlamamıza gerek var mı?.. Yine aynı toplantıda konuşan bir başka sanayici, "**Vergilerin ulusal gelir içindeki payı yüzde 13'e indi. Bu iniş zenginlerin lehine**" diyor. Başkan yardımcısı Kemal Baysak ise, yaptıkları araştırmanın sonuçlarını "**dargelirlinin enflasyonu yüzde 74'ü buluyor**" diye açıklayınca ortalık birden karışıyor ve bağrış çağrış içinde bu sözlerin tutanaklardan çıkarılması isteniyor. (Cumhuriyet ve Milliyet, 30 Kasım 1985)

Tutanaklardan çıkarılsa da çıkarılmasa da gerçek bu. Emekçilerin payına düşen enflasyon, genel enflasyon ortalamasından her zaman çok daha yüksek. Özal'ın artık her sene başında bozuk plâk misali tekrarladığı yüzde 25'lik enflasyon tahmini, daha doğrusu vaadi, yalnızca halkın yanına bile yaklaşamadığı "**lüks mallar**"da yaklaşık olarak gerçekleşti. İnsanların yaşayabilmek için her gün tükettiği zorunlu ihtiyaç maddelerinde görülen fiyat artışı ise, bunun üç-dört katına ulaştı.

Zaten Özal'ın enflasyonla ikiyle çarpmak gerektiğini öğrenmeyen kalmadı. 1984 için yüzde 25 demişti, hatırlanacaktır enflasyon o yıl yüzde 52'ye tırmandı. 1985 başında yinelenen yüzde 25'lik sabit vaade rağmen, yıllık enflasyon oranı yine yüzde 50'ye dayandı. (Şimdi de kalkmış, 1986'da enflasyonun yüzde 25'e -her zamanki gibi yüzde 25'e!- ineceğine inanmamızı bekliyor.) Bu enflasyon "**tahminlerine**" göre belirlenen ücret ve maaşların durumu ise malum... Enflasyonun baş nedeni diye gösterilen ücretler böyle böyle tırpanlandı ve 5 yılda gerçek ücretler yarı yarıya azaldı. Zaten 1980 öncesinde de alabildiğine adaletsiz olan gelir dağılımı, dünyada ancak bir iki ülkeyle karşılaştırılabilecek denli bozuldu. Açlık gibi bir kelimeyi artık patronlara dahi telaffuz ettiren parlak gelişme, Özal'ın deyişiyle "**sosyal ve ekonomik ihtilal**" budur. İşte 24 Ocak'ın en elle tutulur, gözle görülür somut sonucu!

Ücretlerin yarısı törpülendi, ama yine de enflasyon belası tüm haşmetiyle ülkede kol geziyor. Bu durumda Özal'a da her gün yeni bir "**suçlu**" icat etmekten başka iş kalmıyor. Bir gün avanslarını çekip bayram tatiline gidebilen bir avuç şanslı memur, ertesi gün resmi fiyat endekslerini yayınlayan basın, ertesi gün gurbetçilerin getirdiği döviz, daha ertesi gün DÇM'ler, sonra esnaf, olmadı köylü, turistler... Enflasyona bahane arayan Özal ve adamlarını tutabilene aşkolsun! Her gün yeni bir bahane uydurmak zorundalar, çünkü onların hesabı tutsaydı enflasyonun kökü çoktan kazınmış olurdu. Suçu yanlış hesapta arayacak değiller ya...

Ama biraz da insaflı olalım.

	1981	1985
• Buyume hızı (GSMH)	% 4.1	% 3.9
• Butçe geliri (1985 fiyatı)	5.1 milyar (T.L.)	5 milyar (T.L.)
• Enflasyon oranı (Son ay)	% 24.6	% 46
• Para arzı artışı	% 24.8	% 47.8
• İşçi dovizi (dolar)	2.5 milyar	1.9 milyar
• Dış borç (dolar)	15.5 milyar	22.2 milyar
• Kişi başına milli gelir (dolar)	1280	960

Maddeler (Kilo fiyatı)	1980 Kasım başı (TL.)	1985 Kasım başı (TL.)	Artış (%)
• Ekmek	22	150	582
• Pirinç	79	360	356
• Patates	29	130	348
• Kurufasulye	74	570	670
• Şeker	44	190	332
• Et	310	1630	426
• Zeytin	232	1300	460
• Peynir	208	1400	573
• Zeytinyağı	178	810	355
• Margarin	92	700	661
• Süt	52	220	323
• Yoğurt	79	412	422
• Çay	200	1350	575

24 Ocak burjuvazinin yarasına merhem olamıyorsa, Özal ne yapsın? 24 Ocak kararlarını yürütmeye ve savunmaya memur edilmiştir ve hazretin yegâne misyonu da budur. 24 Ocak bir kenara itilecekse, Özal'a kimin ne ihtiyacı kalır ki? Bu yüzden, her yola başvurarak, bol keseden vaadler saçarak, toz pembe tablolar çizerek, yalan, üç kağıt ve demagojinin bin bir türünü kullanarak günü kurtarmak, 24 Ocak'ı aklamaya çabalamak zorunda. Aklı erdiği ve elinden geldiğince yaptığı da sadece bu.

Sözgelimi Özal, enflasyon oranını hesaplarken mevcut fiyat ve geçinme endekslerinden hangisi işine gelirse onu kullanıp, eğer son aylarda olduğu gibi hiçbiri münasip değilse hepsini birden hatalı ilân etmektedir. Yahut yatırım harcamalarının toplam harcamalara oranı yıldan yıla düşerek 1986 yılı bütçesinde ilk defa yüzde 15'in de altına inince, el çabukluğu marifet bütçe tekniğini değiştiriveren Özal, yatırım harcamalarını yükselmiş gibi göstermektedir. 1986'da enflasyon oranını düşük gösterebilmek için, bazı zamları erkene alıp Aralık'ta yapmak veya yaz boz tahtasına çevrilen vergi kanunlarını bir daha değiştirip peşin vergi uygulasıyla bu yıl çifte vergi toplamak, o da yetmezse 1986 yılına ait 3.5 milyar dolarlık dış borç ödemelerinin bir kısmını ertelemek veya sahte bir "**yatırımlar hızlandı**" imajı yaratabilmek için kağıt üstünde kalem oynatmak, vb. ayak oyunlarıyla Özal, muhtemel bir erken seçim öncesinde ekonomiyi düzelmiş gibi gösterme yolları aramaktadır. Aslında bütün bu yaptıkları çaresizliğini, çaresizlikten doğan günü kurtarma çabasını ve 24 Ocak'ın iflasını sergilemektedir.

Özal'ın çaresizliği, aslında Türkiye kapitalizminin çaresizliğidir. "**İstikrar paketi**" adı verilen 24 Ocak benzeri tedbirlerin uygulanması hemen her yerde daima bir kaç yılla sınırlı iken, Türkiye ekonomisi harcanan koca altı yıla rağmen hâlâ daha içine yuvarlandığı batakta debelenip duruyor ve içirilen "**acı ilaca**" bir türlü istenen tepkiyi vermiyorsa, tek başına bu olgu bile tekelci burjuvazinin ne büyük bir ekonomik açmazda olduğunu ispatlamaya yeter.

BİRLİKTE SAVAŞMAYI BAŞARMALIYIZ !

Selim YALÇIN (TKP)

Geçtiğimiz aylarda Türkiye Komünist Partisi bir dizi toplantı ile kuruluşunun 65. yılını kutladı. 65 yıllık mücadele tarihi Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan öncelere kadar uzanıyor. Bu süre Türkiye'de TKP'yi de içine alan ama tek başına TKP'nin mücadelesi olarak tanımlanamayacak genişlikte, yaygınlıkta ve zenginlikte bir sol hareketin tarihine tanıklık ediyor. Türkiye solunun tarihi Osmanlı İmparatorluğu döneminde başladı. Büyük Ekim Devriminin etkisiyle ivme kazandı. Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarında sınavlardan geçti. Halkın içinde kök salmaya o yıllarda başladı. Türkiye sol hareketi bugün zengin bir birikime, geleneğe, sağlam köklere sahip etkinliğini günden güne artıran bir harekettir. TKP bu birikime, bu geleneğe sahip çıkıyor ve kendisini onun bir parçası sayıyor.

Eskiden egemen güçler bir yandan kendi politikalarını yürütebilmek için dış politikada stratejik konum satar, Sovyet tehdidi masalıyla iş yürütmeye çalışır, öte yandan anti-komünizmle yığınları etkisizleştirmeye çalışırlardı. Gerçekte sol hareketi küçümserler ve "**komünistlerin işini gerekirse 24 saatte görürüz**" derlerdi. Geçen zaman solun işinin hiç de öyle 24 saatte bitirilemeyeceğini gösterdi. Tam tersine etkinliğinin gittikçe arttığı Türkiye'de birçok şeyin değişmesinde, gerçeklerin görülmesinde kimi tabuların yıkılmasında solun katkısının büyük olduğu ortaya çıktı. Şimdi artık egemen güçler solun işinin zorbalıkla baskıyla bitirilemeyeceğini anlamış olmalıdırlar. Ama egemen güçler yine de eski yöntemlerden umutlarını kesmediler. Eski yöntemlerin yanısıra başka yöntemlerle solu ehlileştirerek, onu köklerinden birikiminden kopararak, bölüp parçalayarak halletmeye, kendilerine göre bir "**sol**" düşlemeye ağırlık verdiler. Egemen güçlerin bu çabaları kimi çevrelerce destekleniyor. Bu çevreler solun güçsüz olduğunu, olumlu savaş geleneklerine sahip olmadığını, yığınların içinde kök salamadığını iddia ediyor, bu konudan "**teoriler**" geliştiriyor, solun tarihini hep yanlışlıkların tarihiymiş gibi göstermeye çabalıyorlar.

Bu büyük bir yanlıştır, boşuna bir çabadır!

Türkiye solu tarihinin ilk yıllarından bugüne çok parçalı görünümüne, kendi içinde sert ideolojik, politik kavgalarına karşın, zengin bir birikime sahiptir. Onun her parçası bu birikime birşeyler katmıştır. Türkiye solunun illegal mücadele deneyimi ve hiçbir zaman legal olanakları kullanmayı bir yana bırakmamış olması, her fırsatta yasal sosyalist partiler, işçi partileri örgütlemiş olması bu tarihe paha biçilmez bir değer kazandırıyor. Türkiye solu aynı zamanda sendikal hareketin ortaya çıkması ve güçlenmesi tartışıldığında daha ilk günden bu mücadelenin içinde ve başında olduğu bir yana bırakılamayacak bir güçtür. Türkiye solu Kurtuluş Savaşı yıllarının gerillasında ve düzenli ordusunda vardı. Işgal altındaki İstanbul'da, savaşın sürdüğü Anadolu'da cephede ve Ankara'da vardı. Kurtuluştan sonraki yıllar yeni Türkiye'nin oluşumunda Türkiye solunun etkisini ve katkısını hiçbir dürüst tarihçi bir yana bırakamıyor. Türkiye solunun baskı altında, zorbalık altındasürdürdüğü bu mücadele kimilerine hep umutsuz bir çaba gibi geldi. Ama örneğin 1960'da ortaya çıkan görece demokratik anayasa ve bu anayasaya dayalı demokratik ortam solun varlığının ve mücadelesinin kesin etkisi altındadır. 1960 sonrası yükselen anti-emperyalist gençlik hareketi, parlamentoya solun temsilcilerinin girmesi unutulabilir mi? Kürt halkının ulusal demokratik haklarının tanınması için Kürt ve Türk solcularının, örgütlerinin yürüttüğü inatçı kavga defterden silinebilir mi? YÖN hareketinin aydınlar arasında, gençler, yurtsever subaylar arasında solun deney biriktirmesindeki katkısı bir yana bırakılabilir mi? Tümüyle 1960 sonrası sol hareket artık bir yanıyla yığınların içinde derinlemesine kök salan, bir yanıyla iktidarı ciddi olarak düşünen bir hareket oldu.

Türkiye solu 1970-1980 arasında faşistler karşısında kendini ve konumlarını silahla savunmada da küçümsenmeyecek deneyler kazandı. 1971 sonrasında davalarına yiğitçe sahip çıkan gençler ve onların önderleri Denizler, Mahirler silah elde ülkülerini savunurken de, ölürken de Türkiye sol hareketini zenginleştirdiler.

Bu dönemin parlamentarizm, terörizm ya da darbecilik olarak değerlendirilmesi, saklanması gereken olumlu mirası değil, terkedilmesi gereken yanlışları öne çıkarmak olur.

15-16 Haziran yığınsal işçi direnişi işçi sınıfının Türkiye sol hareketini kimi yanlışlardan arındırmak gibi önemli işlevi bir yana Türkiye solunun DISK ve Türk-İş'te, işçi sınıfında, fabrikalarda artık sağlam bir köke dayandığını gösterdi. Bu direnişi unutturmak ve tesadüfi bir şey gibi göstermek isteyenlere kuşkusuz 1 Mayıs'ları hemen hatırlatmak gerekir. 1 Mayıs'lar, öteki yığınsal işçi toplantıları direnişleri egemen güçlere solun gücü, gelenekleri ve sağlam kökleri konusunda fikir verdi. İşte şimdi kimi "**sol teorisyenler**" bu gerçekleri tersine çevirmeye uğraşıyorlar.

Bunların iddia ettiği gibi Türkiye solunun tarihi hep yanlışlıklarla dolu değildir. Kuşkusuz sol hareketin tarihinde yanlışlıklar, eksiklikler, bağışlanması güç hatalar vardır. Ama aynı zamanda kazanımlar, etkili olmuş yerleşmiş olumlu gelenekler, zengin bir deney birikimi de vardır. Ve en önemlisi sol hareket attığı her adımda yanlışlardan kendini arındırdıkça, kendini bir anlamda yeniledikçe tarihten kalan olumlu mirası da daha zenginleştiriyor. Biz eksikliklerimizi, hatalarımızı yanımızda taşımıyoruz ama deneylerimizi, birikimimizi hiçbir yere bırakmıyoruz. Solun önemli bir güç kaynağı, onun yığınlar içindeki etkisini artıran temel bir etken de işte budur.

Sol hareketin tarihine sahip çıkmak onu yarına ulaştırmak sol güçlerin görevidir. Şimdi gelinen noktada bu birikimin somut sonuçlarından birisi 6 partinin **Sol Birlik** kurmuş olmalarıdır. Sol Birlik, başarmayı amaçladığı işler bir yana solun eylem birliği yapmakta birleşmekte, ortak savaşta kimi önemli zayıflıklarının aşılmasının somut bir adımı olarak da önemlidir. Türkiye solunun birikimini deneyimini zenginleştiren bir gelişmedir. Sol Birlik'in son bildirisinde özellikle vurgulanan daha geniş sol güçlerin güç ve eylem birliğine çağrılması da bu açıdan önem taşıyor. Bu çağrı da gösteriyor ki, Sol Birlik tarihin gerçek mirasçısı, taşıyıcısı olmaya adaydır. Sol Birlik bu görevin yerine getirebilmesi için çok daha geniş bir sol potansiyelin ve çok daha geniş birikimin biraraya getirilmesini sağlama görevini de bir yana bırakmıyor.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu'nun Duisburg'ta yapılan 65. yıl kutlama toplantısındaki konuşmasında söylediği gibi, Sol Birlik ile baş düşmana karşı savaşta en azından eylem birliği içinde olmamak için öteki sol güçlerin haklı bir nedenleri olabileceğini sanmıyoruz. Sol, tarihinden, birikiminden aldığı güçle birlikte savaşmayı bu kez başarmalıdır.

Süleyman SELİM (TKEP)

1986 DÜNYA BARIŞ YILI

1986 yılı, anlamlı bir tesbitle, Birleşmiş Milletler tarafından Uluslararası Barış Yılı olarak kabul edildi. 1986 yılı aynı zamanda, 1945'de sona eren ikinci dünyayı yeniden paylaşım savaşından sonra insanlığın dünya çapında bir savaş yaşamasının üzerinden 40 yılın geçmesini de simgeliyor. Bu aynı zamanda Birleşmiş Milletler'in de 40 yılı geride bırakmış olması demektir.

1986 Barış Yılı savaş kışkırtıcılığı ve silahlanma yarışının hız kazandığı bir dünyada kutlanacak. Son olarak SSCB tarafından yapılan atom denemelerini karşılıklı durdurma önerisinin ABD tarafından bir kere daha reddedilmesiyle birlikte dünyamız iyice tehlikenin eşiğine gelmiştir. 1986 yılının daha şimdiden atom denemelerini sürdürmek, uzayı silahlandırmak, gerginlikleri kışkırtmak ve silahlanmayı hızlandırmak yanlılarıyla barış güçleri arasında sert mücadelelerle dolu bir yıl olarak geçeceği şimdiden belli olmuştur. Barış, her zamankinden daha da fazla olarak emperyalistlerin ve gericilerin isteğine, ikna edilmesine bırakılamayacak ve durmaksızın mücadele ile elde edilebilecek, korunabilecek bir olgu durumundadır.

Ülkemizde Barış Yılı'na giriş, barış güçlerine yeni bir saldırıyla başladı. Askeri Yargıtay, Barış Derneği Davasını eksik soruşturma gerekçesiyle bozdu ama tutuklu sanıkların tahliyelerini reddetti. Böylece de bir anlamda onların 'suçluluklarına' karar vermiş oldu. Bu durum rastlantı değildir. Bir yanda Barış Derneği Davası için ülke içinde ve uluslararası kamuoyunda yaratılmış olan geniş dayanışma; öte yanda ise faşist yönetimin gittikçe hızlandırdığı orduyu modernize etmek, daha yoğun silahlanmak ve ABD ile daha yakın askeri işbirliği çabaları. Faşizmin silahlanma ve saldırganlığının 1986'da daha da artacağı bellidir.

Ülkemizde barış için mücadele, kitlesel boyutlar kazanamamış olsa da kısa sayılamayacak bir geçmişe sahiptir. Ikinci dünya savaşı sırasında ülkenin Nazi Almanya'sının yanında savaşa girmesini önleme çabası, 1951' de Kore'ye asker gönderilmesini protesto, Kıbrıs'ın işgaline karşı çıkış ve adadan Türk askerinin çekilmesi için mücadele, SSCB ve Yunanistan başta olmak üzere komşu ülkelere karşı düşmanca politikaya karşı çıkış ve Barış Derneği.

Son beş yılda barış sözcüğü bugüne kadar olmadığından daha sık kullanılır, duyulur oldu ülkemizde. Bunun önemli nedenlerinden bir tanesi Barış Derneği davası ile ilgili olarak yaratılan kamuoyudur. Bu dava faşizme karşı bir silah olmuş ve barış için propagandanın şimdiye kadar olduğundan çok daha geniş boyutta yayılabilmesini sağlamıştır.

1986'da başta Sol Birlik olmak üzere tüm komünist, devrimci, ilerici güçlerin önünde barış için mücadeleyi ülkemizde yükseltmek görevi duruyor. Türkiye faşist yönetimi tüm bölge halkları için baş belası durumundadır ve giderek artan bir tehlike haline gelmiştir. Abartmadan söylenebilir ki, bölgemizdeki tüm kardeş halklar ve hatta dünya halkları Türkiye'de gelişecek kitlesel bir barış hareketine büyük umutlar bağlamışlardır. Böylesi bir hareketin oluşması bölgemiz ve dünya barışına önemli bir katkı olacaktır.

Barış hareketinin kitleselleştiği ve önemli bir etkiye sahip olduğu ülkelerin deneyimi şunu gösteriyor: Barış amacı toplumdaki en yakıcı güncel sorunlarla bağlanmalıdır. Silahlanmanın nelere mal olduğu günlük yaşamdan örneklerle gösterilebilmelidir. 60 yıldır önemli bir savaş görmemiş olan ülkemizde savaşın korkunçluğunu anlatmak, gerekli olmakla birlikte, şovenizm ve militarist propagandanın etkinliği de düşünülürse oldukça zordur, Bunu hiçbir zaman geri plana itmeden ama silahlanmaya yatırılan milyarlarla ülkemizdeki işsizlik, açlık ve yoksullukla mücadelede ne gibi adımlar atılabileceğini açıklamak, silahlanma yarışından yararlanarak hangi tekellerin ne kadar vurgun yaptığını, generallerin nasıl rüşvet aldıklarını açıklamak; barış amacının kitleler içinde yayılmasında hayli etkin olacaktır.

1986 Barış Yılı ülkemizde barış mücadelesinin güçlü sesler verdiği bir yıl olsun!

Serbest dolaşım hakkı üzerinde yeni pazarlık

Konya Ovası NATO emrinde

Aralık başında Brüksel'de NATO Savunma Bakanları toplandı. Gündem maddelerinden birisini de, Türkiye Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk'ün yaptığı öneriler oluşturdu. Önerilerde F.Almanya yapımı Leopard II tankları ile F. Almanya - Ingiltere - Italya' nın ortak yapımı Tornado savaş uçaklarının alımı dile getiriliyordu.

Aslında NATO, bu defa da Türkiye'ye -her zaman adet olduğu üzere- üye ülkelerin eskimiş ve kullanımdan çıkarılmış silahlarından vermek niyetindeydi. Bu bağlamda F.Almanya ordusunun Sigmarin 10. tank tümeninin çürüğe çıkardığı 250 Leopard I tankının Türkiye'ye gönderilmesi kararlaştırılmıştı. Bu durumda, savunma bakanı Yavuztürk'ün Brüksel toplantısında en modern tanklardan biri olarak kabul edilen Leopard II'ye ve Tornado uçaklarına istekli olduğunu belirtmesi ilk bakışta şaşırtıcı oldu. Ancak, konu irdelendiğinde bu isteklere karşılık cunta hükümetinin vermeye hazır olduğu ödünler ortaya çıkıyor:

Birincisi, bu istek yerine gelirse ortak pazar anlaşmasının Türkiyeliler için de söz konusu olan serbest dolaşım hakkından vazgeçiliyor. Bilindiği gibi 1963 Ankara anlaşması ve 1970 katma protokolü ile Türkiye'nin AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) ye kademe kademe tam üye olması kabul edilmişti. Bu çerçevede 1 Aralık 1986' dan itibaren Türkiye vatandaşları için **"Serbest dolaşım"**ın gerçekleşmesi, yani vize alma zorunluluğu olmadan AET ülkelerine gidebilmelerini, buralarda çalışma iznine gereksinme duymadan iş bulabilmeleri ve oturma izni alabilmeleri, eşinin yanısıra 21 yaşına kadar olan çocuklarını ve kendi anne ve babalarını da yanına alabilmeleri öngörülüyordu.

Şimdilerde AET içinde özellikle F.Almanya başta olmak üzere üye ülkeler, Türkiye'yi bu haktan vaz geçirtmek için politik baskı yapıyorlar. Türkiye de bu vazgeçme karşılığında mali ve askeri yardımın artırılmasını ve AET Parlamentosunun Türkiye' deki anti-demokratik düzene göz yummasını istiyordu.

İkincisi, isteklerinin yerine getirilmesine karşılık Türkiye NATO ülkelerine manevra alanları tahsis etmeyi kabul ediyor. Türkiye Brüksel'de AET sorununda ödün verileceğini açıkladıktan başka ikinci bir konuyu daha gündeme getiriyordu. Özellikle F. Almanya açısından çok önemli olan bu konu, NATO hava birliklerinin eğitim uçuşlarının Türkiye'de yapılmasına olanak tanıyor. NATO ülkelerinde barış güçlerini askeri eğitim uçuşlarını protesto etmelerine, uçakların çıkardığı gürültünün ve hava kirlenmesinin sağlığa verdiği zarar, uçakların kaza sonucu evlere, okullara düşmesi gibi sorunlar da eklenince, F.Almanya Savunma Bakanlığı sıkışmıştı. Dahası, CDU (Hıristiyan Demokrat iktidar partisi) yönetimindeki bir bölüm belediyenin meclisleri bile kendi bölgeleri üzerindeki eğitim uçuşlarının yasaklanması için karar almışlardı.

Bu yüzden, NATO eğitim uçuşları için (söz konusu olan özellikle alçak/radar altı uçuşlar) başka bölgeler aranmaya başlandı. Bu arada Kanada Goose Bay bölgesi gündeme getirildi. Ancak, oldukça uzak kalan ve hava üssü sorununu da beraberinde getiren bu öneri tartışılırken, Türk hükümeti zaten Pentagon'a ve uluslararası tekellere parsel parsel satışa çıkardığı Türkiye topraklarının bir kısmını daha NATO eğitim uçuşları ve üsleri için elden çıkarmaya hazır olduğunu bildirdi. Buna ek olarak, bir de tank eğitim alanı tahsis edilmesinin görüşülmesine hazır olduğunu bildirdi. NATO çevreleri, Türk hükümetinin ülke topraklarından Isviçre kadar büyük bir alanı (ki yaklaşık 41 bin km kare etmektedir) vermeye hazır olduğunu açıklaması emperyalizme teslimiyet politikasında yeni bir adım oldu.

Türkiye'nin bağımsızlığından, toprak bütünlüğünden yeni ödünler vererek, Ortadoğu'da Türkiye'nin bir savaş üssü durumuna dönüşmesinin hızlandırılması sonucunu yaratan bu pazarlık AET ve NATO'nun bu tür büyük ödünleri bu denli ucuza kapatmak nasıl hiçbir fırsatı kaçırmadığının çarpıcı bir örneğidir.

Bu pazarlık, emperyalizme ve onun saldırgan örgütü NATO'ya uşaklık ve bekçiliğin onursuzluğunun yeni bir kanıtıdır.

İşkence aralıksız sürüyor!

Türkiye'de işkence tüm demokrasiye dönüş masallarına, sıkıyönetimin ve olağanüstü durumun tümüyle kaldırılacağı vaadlerine karşın bütün yaygınlığı ve şiddetiyle sürüyor. Işkence sadece politik düşünce ve eylemlerinden ötürü göz altına alınanlara uygulanmıyor. Karakola veya şubeye düşen, jandarmanın karşısına çıkan hemen herkes şu veya bu oranda işkenceden payını alıyor. Gazeteler, dergiler işkence haberlerini veriyor. Bu haberlerin gerçek olayların küçük bir bölümünü yansıttığını düşünürsek işkencenin ne kadar yaygın olarak uygulandığını kavramak kolaylıkla mümkün olur.

SHP'den milletvekilleri işkence konusunu Meclis gündemine getirdiler. Çeşitli illerdeki emniyet müdürlüklerinde uygulanan işkencelerden örnekler verdiler ve 12 Eylül sonrasında işkencede öldükleri bilinen kişilerin isimlerini sıraladılar. Özal hükümeti ve onun Içişleri Bakanı Yıldırım Akbulut ise bütün bu yayınlara, açıklamalara ve sorulara karşın büyük bir yüzsüzlükle Türkiye'de işkencenin bulunmadığını, ancak birkaç sinirli veya kötü niyetli polisin sanıklara kötü muamele yapmış olabileceğini söylüyorlar. Yüzlerce örnek arasından işkenceyi acemice yapan birkaç polis kurban olarak seçiliyor. Bunlar işkence yapmaktan yargılanıp hüküm giyiyor ve faşist yönetim de Türkiye'de işkence yapanların cezalandırıldığı demagojisine bunu malzeme olarak kullanmaya çalışıyor.

Birkaç polise verilen cezalar ülkemizde işkencenin yönetimin bilgisi ve direktifleri dahlinde uygulanan bir devlet politikası olduğu gerçeğini örtemez. Ayrıca bazı işkencecilere verilen cezalar da gülünçtür. Iki yıl önce inşaat mühendisi Necdet Aydın'a Erzurum'daki Site karakolunda işkence yaptıkları nedeniyle komiser muavini Sırrı Özkara ile polis Hayrullah Kayabaşı 2'şer yıl 15'er gün hapis cezasına ve aynı süreyle meslekten uzaklaştırma cezasına çarptırıldılar. Dünyanın birçok ülkesinde insanlık suçu olarak kabul edilen işkenceye ülkemizde verilen sözde ceza bu kadardır işte. Ve dahası bir başka işkenceci polis memuru mahkûm olduktan sonra mesleğinde terfi ettirilmiştir. Içişleri bakanının aralarında tanınmış işkencecilerin de bulunduğu polislere **"meslekte başarı"** ödülü vermesinin anlamı böylece daha da iyi anlaşılmaktadır.

Işkence sadece karakollarda polis tarafından uygulanmıyor. Ülkemizde eskiden beri bilinen jandarma dayağı şimdi daha da yoğunlaşmış ve modernleşmiş durumda. En gelişmiş işkence yöntemleri subaylar, faşist askerler ve MIT uzmanları tarafından özellikle Türkiye Kürdistanı köylerinde uygulanıyor. Bu işkencelerde ölen ve sakat kalanların sayısını ise tam olarak saptamak mümkün olamıyor.

Işkence hapishanelerde de yaygın ve sistemli olarak uygulanıyor. Sürekli dayak, işkencenin diğer çeşitleri, en doğal haklardan yoksun bırakmak, hastaları ölüme terk etmek cezaevlerinde uygulanan yaygın yöntemler. Yeni Sağmalcılar cezaevinde kalan iki tutuklunun tüm tutuklu ve mahkumlar adına verdikleri, cezaevindeki kötü koşulların düzeltilmesi talebini içeren 78 sayfalık dilekçe bu gerçeği bir kez daha ortaya seriyor.

Mahkemelerde de durum farklı değil: Tutukluların getirilip götürülürken yolda dövülmeleri, mahkemede söz haklarının yok denecek kadar kısıtlanması, avukatların tehdit edilmesi, susturulması ve bazen de mahkeme salonundan çıkartılmaları ve hatta mahkemeye hakaretten yargılanıp mahkum edilmeleri az görülen olaylar değil. Bunların bir bölümüne şahit olan bir grup Alman din adamının; **"sanıkların söz hakkının olmadığı bir mahkeme, mahkeme olarak kabul edilmez"** şeklindeki açıklaması bir gerçeği açıkça vurguluyor. Bugün ülkemizde özellikle de politik davaların görüldüğü askeri mahkemeler, mahkeme olarak kabul edilmezler. Ifadelerin işkenceyle alındığı ve savcının genellikle polisle işbirliği içinde olduğu, cezaevinde de işkencenin sürdüğü, mahkemenin işkence iddialarını ciddiye almadığı, sanıkların ve avukatlarının savunma haklarının neredeyse ortadan kaldırıldığı, kararların önceden belli olduğu bir mahkeme, bir hukuk kurumu değil, ancak görünüşü kurtarmak amacıyla kullanılan göstermelik bir yargılama aracıdır.

MHP yeniden sahnede: Milliyetçi Çalışma Partisi

12 Eylül'den sonra kapatılan politik partilerden MHP'nin devamı olarak ortaya çıkan Muhafazakar Parti, adını değistirerek Milliyetçi Çalışma Partisi adını aldı. 12 Eylül öncesinde MHP'de örgütlenmiş olan sivil faşistlerin yeniden bir parti olarak örgütlenmesi hız kazanıyor.

MHP örgütlenmesini önemli oranda devletten aldığı desteğe borçlu idi. Özellikle 1. ve 2. MC Hükümetleri dönemlerinde ve son AP azınlık hükümeti sırasında devlet kadroları, polis, vb. faşist militanlarla doldurulmuş, MHP'lilerin eylemlerine güvenlik güçleri göz yummuş, hatta desteklemişti. 12 Eylül cuntası kitleleri sözde tarafsızlığına ikna edebilmek için başlangıçta bazı faşist militanlardan bir bölümünü de tutuklamış ve yargılamaya başlamış, ayrıca MHP ve başkanı Türkeş için de dava açmıştı.

Faşist cuntanın bu uygulamasının tarafsızlıkla ilgisi bulunmadığı ve tümüyle göstermelik olduğu kısa zamanda ortaya çıktı. Hiçbir iktidar döneminde olmadığı kadar devlet kuruluşları, okullar, vb. faşistlerle dolduruldu. Cunta devleti faşistleştirmede eski MHP militanlarından çok deşifre olmamışların desteğine muhtaçtı. Böylece bir yandan MHP davası sürer ve aralarında Türkeş' in de bulunduğu yöneticiler için idam cezası istenirken, öte yandan da bütün kuruluşlarda işlerine son verilen demokrat hatta tarafsız unsurların yerine MHP militanları dolduruluyordu.

Bu çelişkiyi MHP davasında Agah Oktay Güner; **"fikirlerimiz iktidarda kendimiz zindandayız"** diyerek dile getirmiştir.

Göstermelik MHP davası çeşitli gelişmelere sahne oldu: Faşist yöneticiler teker teker salıverildi. En son kalan Türkeş de tahliye olunca ortada MHP davası adı altında faşist piyonların yargılanması kaldı. Onun önlemi de alındı: Gerek mahkemeler ve gerek de Askeri Yargıtay faşist katillerin suçlarını **"devlete karşı işlenmiş suçlar"** olarak değil de **"adi suç"** olarak kabul etti. Böylece ceza alsalar bile çıkacak bir af kanunundan yararlanmaları sağlanmış oldu.

Türkeş tahliye olunca **"haksızlığa uğramış olduklarından"** sık sık sözetmeye başladı. Kasım ayında Tercüman gazetesine verdiği bir demeç te; **"saldırıya karşı direnerek askerlere toparlanma fırsatı sağladıklarından"** söz etti. Bu şu demektir: 12 Eylül öncesinde biz ilerici-demokrat hatta sıradan insanları öldürmeseydik, ordu ne darbe için gerekli hazırlığı yapabilir, ne de uygun bir darbe ortamı yakalayabilirdi. Cinayetlerini böylece itiraf eden Türkeş, şimdi de faşist yönetim tarafından kendilerine yapılan haksızlığın düzeltilmesini istemektedir. Bu şu demektir: Iyice göstermelik hale gelen MHP davasının tümüyle hasıraltı edilmesi ve Milliyetçi Çalışma Partisi'ne devlet olanaklarının sağlanması.

Cuntanın ve ordunun geri plana çekildiği, rejimin sözde sivilleştirildiği, demokrasiye dönüldüğü aldatmacasının yayıldığı mevcut ortamda, yönetimin gelişebilecek toplumsal olaylara karşı Polis Yasası Olağanüstü Hal Kanunu, vb.nin dışında sivil olarak örgütlenmiş bir güce de gereksinimi vardır. Tıpkı 12 Eylül öncesindeki MHP gibi.

Milliyetçi Çalışma Partisi ile hükümet ve çeşitli devlet kuruluşları arasında gelişebilecek **"ilişkilere"** özel bir dikkat harcamak gerekmektedir. Halkımız terörün gerçek sorumlularının, kendilerini terörün kurbanı masumlar olarak bir kere daha göstermeye çalışmalarına kanmayacaktır.

Sendikasızlaştırma girişimlerine karşı birlik

Faşizm koşullarında uygulanan 24 Ocak kararlarının bilinen sonuçları ve işçilerin sosyal politik kazanımlarının çoğunu yitirmeleri, emekçi karakterli her örgütün gündeminde en ön sırada yer alan ortak ve temel sorunlar haline geldi. Bu durum, sendikal hareketi, işçi ve emekçilerin savaşımını büyük ölçüde etkileyen nesnel bir faktördür. Savaşımın hedef ve yöntemlerinde bir yakınlaşma sağlamakta, her düzeyde birliğin sağlanması için elverişli bir temel oluşturmaktadır.

Ama bu durum, aynı zamanda işçi ve emekçilerin haklarına, kazanımlarına karşı sınır tanımayan saldırılara da kaynaklık etmektedir. Faşizmin ve kârlarının az da olsa sınırlanmasına razı olmayan ardındaki işbirlikçi tekellerin sendikal harekete düşmanlığı biliniyor. Zora ve tam bir keyfiliğe dayanarak güdülen bu düşmanlık, sendikal hareketi parçalama, etkisizleştirme, itibarsızlaştırma, sınıf savaşımını yürütme olanaklarından yoksun etme ve işçileri sendikasızlaşmaya özendirme yönünde çeşitli biçimler altında sürdürülmektedir.

Türkiye'de sendikal harekete karşı saldırıların pervasızlaşarak artması, elbette kapitalist dünyanın egemen politik çevrelerinin, uluslararası tekellerin, sendikalara yönelik global stratejisinin bir parçasıdır. Türkiye'de olup bitenleri, özü bakımından, özellikle 1980'lerle birlikte Amerika'da, Ingiltere, F. Almanya'da olanlardan ayrı düşünmeye olanak yok. Bütün kapitalist ülkelerdeki sendikal hareketler benzer sorunları yaşıyor. Bu nedenle, çok özgün yanları olsa da Türkiye'deki sendikal hareketin bugün karşı karşıya bulunduğu sorunların uluslararası boyutu gözardı edilmemelidir.

Burada öncelikle şu soruları sormak ve bunlara açıklık getirmek gerekir: Sendikalara karşı saldırının daha da arttığı bugünkü koşullarda onları korumak ve savunmak için kilit sorun nedir? Saldırılar, neden tam da bu sırada yoğunlaştı?

Açıktır ki, tekeller işçi sınıfının gücünü ve sendikaların yeniden güçleneceğini akıllarından hiç çıkarmıyorlar. Özellikle 12 Eylül ile birlikte atılan her adım buna bağlanarak saptandı, uygulamaya kondu. Nitekim, şimdi öyle bir durum oluştu ki, niteliği her ne olursa olsun sendika temsilcilerinin söylediklerinin dikkate alındığı günler artık çok gerilerde kaldı.

Ne ki, rejimin sendikalara yönelik düşmanlık politikası da hızla açığa çıkıyor. Durumu açıkça gören ve hayatın içinde kavrayan işçilerin sayısı çoğalıyor. Emekçilerin görüşlerindeki bu değişme onları harekete, eyleme yöneltiyor. Işçilerin çalışma koşulları ve iş ücretlerini, keyfiliğe karşı çıkarlarını, toplu sözleşme ve grev hakkını savunma yönünde eylemlerinde ve eylemlerinin etkinliğinde yükselme görülüyor. Bu eylemler, bizzat işçilerin kendileri tarafından zorlanarak başlatılıyor. Bu, hem işçilerin birliği için olanaklar yaratıyor; hem de rejimle açıkça uzlaşan hâlâ da bu tutumlarını sürdürdükleri için çok zor duruma düşen Türk-Iş ve bağlı sendikalar yönetimlerini yeniden tavır belirlemek zorunda bırakıyor.

Bu nedenle, son beş yıldır yapılanlarla dahi yetinmeyen Özal ve arkasındaki tekeller, son günlerde yeniden kolları sıvadılar. Tehdit ve zorbalık, her zaman olduğu gibi yine en çok başvurulan araç. İşçiler açlıkla tehdit edilerek sendikalarından istifaya zorlanmaktadır. Son aylarda iyice yoğunlaşan sendikalı işçilere yönelik toplu işten çıkarmalar, işsizliğin korkunç boyutlara ulaştığı günümüzde sendikaları iyice güçsüz kılma çabalarında kuşkusuz en etkili yöntem. Sendikasızlaştırma operasyonu, bunların yanısıra, sendikadan ayrılacak ya da sendika üyesi olmayacak işçilere prim ödeneceği vaadi; icad edilen işçi-memur arası yeni bir statü ile **"sözleşmeli"** işçi alımı; serbest bölgelerde sendikal hakları 10 yıl süresince yasaklama vb. girişimlerle sürdürülmektedir. Bu süreci daha da hızlandırmak için, itibarsızlaşan ve işçilerin güven duymadığı sendika yönetimlerinin bu konumlarından ustaca yararlanılmaktadır.

Kuşkusuz bu koşulların ortaya çıkardığı sorunlar yumağı ve karmaşıklık sendikal hareket içinde kendine özgü eğilimlerin belirmesine de olanak vermektedir. Baş düşmanın, yani Özal-Evren diktatörlüğü ve arkasındaki işbirlikçi tekellerin gözardı edilmemesine özel bir dikkat ayırmak gereklidir. Tek merkezden saldırı yönelten düşmana karşı ülke çapında karşı koymak zorunludur. Benimsenmesi gerekli tek çıkış yolu, stratejik önlem işte budur. Unutulmamalıdır ki, tekellerin saldırılarını yoğunlaştırmasının önemli bir nedeni de, işçi sınıfının gelişen muhalefetine karşı şimdiden tedbir alarak, yükselen sendikal muhalefeti geriletmek, bölmektir. Bu yüzden işçilerin tepkilerinin ana doğrultusunu rejime yönetmeleri için çaba gösterilmelidir. Tekellerin 12 Eylül'den sonra artan saldırılarından, tuzaklarından işçileri korumanın olanağı, ancak böyle bulunabilir.

Belirtildiği gibi sendikasızlaşmayı gerçekleştirme, özendirmede etkenlerden birisi de Türk-Iş yönetiminin uzlaşmacı tutumudur. Türk-Iş yönetimi ile bu yönetimin çizgisinde yürüyen bağlı kimi sendika yönetimlerinin bugünkü rejimle uzlaşması ve aktif politikadan kaçması, sınıf savaşımından uzak durması da, işçileri sendikalarından koparmakta, sendikalarına karşı güvensizliğe itmektedir. Bu nedenle, sendikal hareketin geleceğiyle ilgili en ufak bir kaygı duyan sendika yönetimleri gelişmelerin seyri konusunda konumlarını gözden geçirmek zorundadır. Bir sendika yönetimi işçilere kendi gücüne güvenme, kararlılık ve dayanıklılık örneği verdiği ölçüde, bu, hem işçilerin hakları uğrundaki savaşımda enerjisini kat kat artıracak, hem de sendikanın daha da güçsüzleşmesini önleyecektir. Eğer bu yapılmaz, savaşımdan kaçılırsa, sendikal hareketin kan kaybı belki bir süre daha devam edecek ama işçi sınıfı çok geçmeden bu gidişe dur demesini bilecektir.

Yoğunlaşan saldırıları hiç bir sendika tek başına önleyemez, püskürtemez. Faşizm ve arkasındaki tekellerin tek bir merkezden yürüttüğü saldırıya birliğin ve eylem birliğinin koşullarını yaratarak, eylemleri merkezi düzeyde koordine ederek karşı çıkılırsa başarı kazanılabilir.

Aslanlı Kapı'nın "asli görev"i !

12 Eylül sonrasında cuntanın kamuoyuna dolaylı yoldan yansıtmayı uygun gördüğü kimi tehdit, görüş ve eğilimlerini basına aktarmakla görevlendirilen gazetecilerden biri olan Orhan Tokatlı'nın imzası altında yayınlanan Genelkurmay mahreçli bir **"haber"**, geçtiğimiz kasım ayının son günlerinde (yani 6 Kasım seçimlerinden tam iki yıl sonra) Milliyet'in manşetinden verildi. **"Ordu esas görevine dönüyor"** başlıklı habere göre, **"Genelkurmay Başkanı Orgeneral Üruğ'un Silahlı Kuvvetleri'nde yıl sonuna kadar 'asli görevine' çekmeye kararlı olduğu bildiriliyor"**muş. Bildirenler de **"Üruğ'a yakın çevreler"**miş. Ayrıca Savunma Bakanı'nın son bütçe görüşmeleri sırasındaki açıklamaları ve N. Ilıcak'ın peşpeşe yazdığı başyazılar da aynı yönde...

"Üruğ'a yakın çevreler"in, yani Genelkurmay'ın ve Özal'ın Savunma Bakanı'nın açıklamaları, her şeyden önce bir itiraf değil mi? Hani ordu 6 Kasım'da kışlasına çekilmişti! Nerede kaldı 6 Kasım'dan beri Türkiye'yi sivil hükümetin yönettiği? 1983 Kasımından beri içerde ve dışarda yaygınlaştırılmaya çalışılan **"sivil idareye geçildi"** masalı, bu açıklamalar ile resmen tekzip edilmiyor mu?

Genelkurmay'ın, ya da generallerin taktıkları adla **"Aslanlı Kapı"**nın bu açıklaması, hem zaten herkesin bildiği bir gerçeği itiraf ediyor, hem de benzeri bir masalı sözümona daha **"inandırıcı"** gerekçelerle yeniden piyasaya sürmeye yelteniyor. Sıkıyönetimin İstanbul'dan da kaldırılmış olması güya en büyük kanıt! Oysa Çankaya'dan itibaren tepeden tırnağa yeniden kurumlaştırılan rejim ile, askerlerin siyasi vesayet, denetim ve tüm konulardaki doğrudan yönetimi, hiç de sıkıyönetime ihtiyaç göstermeyecek şekilde sürekliliğe kavuşturulmuştur. Başta 82 Anayasası olmak üzere tüm kurumları ile birlikte rejim alaşağı edilmedikçe, cuntanın sultası şu veya bu kılıf altında, ama hep varolacaktır.

Kaldı ki, **"Aslanlı Kapı"**nın ve bilcümle **"omuzu kalabalığın"**, ordunun asli görevinden ne anladıkları malum! Sadece onların da değil, sivil idare şampiyonu burjuva politikacıların da **"asli görev"** derken dolaysız olarak kastettikleri iki şey var: Birine **"yurt savunması"** diyorlar, diğerine ise rejimin **"iç düşmanlara"** karşı korunup kollanması! Hiç birinin bundan vazgeçtiği yok. Sivillerle askerlerin bu konuda anlaşamadıkları tek nokta, rejimin tehlikede olacağına kimin karar vereceği ve ordunun kimin emri altında rejimi savunacağı.

Dolayısıyla, ordunun asli görevine dönmesi, olsa olsa Özal ile bu Anayasa çerçevesinde iktidar olmaya aday diğer bazı burjuva güçler arasındaki kapışmaya askerlerin bundan böyle pek karışmayacakları anlamına gelebilir. N. Ilıcak'ın yazılarından çıkan anlam da bu. Yoksa, cuntanın böylece işbaşından çekilmesiyle demokrasiye geçilmesi ve hele hele **"iç düşman"** diye andıkları ilericilere, demokratlara, komünistlere ve Kürt yurtseverlerine karşı yöneltilen devlet teröründe baş rolü üstlenen Aslanlı Kapı'nın bu **"asli görev"**inden vazgeçmesi kesinlikle sözkonusu değildir.

IMF'ci politika halk sağlığı tanımıyor

OECD ülkeleri arasında yapılan bir araştırmada, son 13 yıl içinde sağlık harcamalarının yurtiçi gelire oranının Türkiye'de yüzde 1,3'ten yüzde 0,6'ya düştüğü saptandı. Araştırma raporunda ayrıca OECD ülkeleri içinde kişi başına düşen doktor ve yatak sayısının en az olduğu ülkenin Türkiye olduğu belirtiliyor.

Son ayların gazetelerinde **"tahlil skandalı"** başlığı yer aldı. 1155 liraya **"idrar tahlili"** yapan Şarkay Laboratuvarının **"sağlıklı"** olduğunu bildirdiği idrar, Istanbul Tıp Fakültesi Laboratuvarından, **"Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz? Bu idrar değil"** denilerek geri çevrildi. Çünkü özel laboratuvar yaptığı tahlilde, mis gibi çaya, **"normal idrar"** raporu vermişti.

Artık, Özal hükümetinin yönetimindeki Türkiye'de bir idrar raporuna dahi güvenilemiyor. Bu örnekler, bütçenin üçte birinin silahlanmaya ayrıldığı ülkemizde, devletin insan sağlığını ne denli önemsediğini gösteriyor. Bilindiği gibi, sağlık harcamalarının bütçedeki payı yüzde 2,5'tur.

Özal'ın mimarı olduğu ve süngü zoruyla uygulanan kemer sıkma politikası düşük ve orta gelirli emekçilerin yaşamlarını zindana çevirdi. Halktan istenen özverinin sınırları temel gıda maddelerinin tüketimine dayandı. Cumhuriyet tarihinde görülmemiş zamlar birbirini kovalıyor. Son beş yılda ülkemizde, eti, sütü, yumurtayı, meyvayı unutan ve bunların tadını bile bilmeden büyüyen bir kuşak yetişiyor.

IMF'nin emirleri doğrultusunda sürdürülen bu ekonomik politikanın sonucu ortaya çıkan ve sağlık taramalarında, özellikle SSYB'nın yaptığı açıklamalarda verem hastalığının arttığı görülüyor. 1980'den sonra artış gösteren veremli hasta sayısının 1982-1984 yılları arasında iki katına çıktığı bildiriliyor. Yaşam koşullarının kötüleşmesi, beslenme yetersizliği, işsizlik ve sürekli gerginlik ortamı verem hastalığının hortlamasında başlıca nedenler olarak sayılıyor. Ülkemizde bugün 30 yaşını aşkın yetişkin nüfusun yüzde 70-80'inin vücudunda verem mikrobunun **"uyur halde"** bulunduğu ve vücudun zayıf düşmesini beklediği belirtiliyor.

Bu arada Evren **"Ulusal aşı kampanyası"** başlattı. Gazeteler bunu bol bol **"bebek ve çocuk ölümlerini yeneceğiz"** diye propaganda ettiler. Oysa gerçekler bir aşı kampanyasının propagandasını çok aşıyor. Türkiye'de her bin bebekten 110'u yetersiz beslenme nedeniyle ölüyor. Yine istatistiklerin bildirdiği gibi yeni doğan her bin bebekten 160'ı daha yaşını doldurmadan ölüyor. Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü istatistiklerine göre 0-5 yaş grubu çocuk ölüm oranı Türkiye'de binde 110'a ulaştı. Aynı istatistikte bu oranın Etiyopya'da binde 142 olduğu belirtiliyor.

Halkın karşı karşıya bulunduğu sağlık sorunları, diktatörlüğün yüzüne takmaya çalıştığı **"iyi yürekli maskesini"** sıyırıp atıyor. Göz bağışlamalar, aşı kampanyaları bu gerçekleri örtemiyor. 1980'e kadar SSK hastanelerinde işçiler ücretsiz muayene edilirken, şimdi ücret tarifeleri getirildi. Ilaçlar ücretsizken, şimdi işçi ve emekliler ilaç bedellerinin yüzde 20'sini cebinden ödüyor. Bunlar yetmiyormuş gibi işçilerin ödedikleri primlerle ayakta duran SSK hastaneleri özelleştirilmek isteniyor.

Evren-Özal çetesinin askeri operasyonlar, zulüm, işkence ve baskıdan başka birşey götürmediği Kürdistan'da ise bir görevli sağlık hizmetlerini şöyle açıklıyor: **"Gözlerimizle tahlil yapıyoruz, ellerimizle röntgen, kulaklarımızla kardiyografi çekiyoruz."** Bazı illerin de sadece iki doktor, birçok ilçe ve köyünde hiç doktor görülmeyen Kürdistan'da bir sağlık görevlisine rastlamak büyük şans sayılıyor.

Ülkemizde beş yıldır uygulanmakta olan IMF'ci ekonomik politika, işsizlik ve açlık doğururken, silahlanma harcamalarını alabildiğine artırmıştır. Sağlık hizmetlerine ayrılan pay yüzde yerine binde ile ifade edilmeye başlanmış, tekel kârları uğruna halk sağlığı hiçe sayılmıştır.

Savunma sanayii ve "Türk tipi" tank!

Evren: *"Roket topu yapamazsak, modern ordularla savaşma imkanımız o nispette az olacaktır."*

Savunma Sanayii Fonu yasası çıkar çıkmaz, başta Özal ve boyalı basın olmak üzere, holdingler büyük bir gürültü kopardılar. Bir yandan uluslararası silah tekellerinin konuyla ilgilendiği, **"Türkiye'ye silah teklifi yağıyor"**, **"Silah pazarı kapışması"** başlıklarıyla gazetelerde yer alırken, diğer yandan **"savunma sanayii"** tanımlaması dillerden düşmedi.

Evren, Kırıkkale'de tank topu tesislerini açarken, Türkiye'nin **"jeo-politik durumu"**ndan dem vurup, bu dalda Türkiye'nin **"bağımlılığını azaltması kaçınılmazdır"** gibi hamasi nutuklar atarken, özel sektöre davetiye çıkartmaktan geri durmadı. Bununla da yetinmeyen Evren, roket toplarının yapıldığı günleri de görmek istediğini belirtirken, herhalde çok heyecanlanmış olacak ki, görmeyi hayal ettiği günlerin endişesini şöyle ifade etti: **"Zira, roket topunu yapamazsak, modern ordularla savaşma imkanımız o nispette az olacaktır."**

"Jeopolitik durum", **"savunma sanayiinde bağımlılığın azaltılması"** ve **"modern ordularla savaşma imkanı"**, işte Evren paşanın **"memleketin yüksek menfaatlerini"** koruyan fikirleri bunlardır. ABD'nin bir dediğini iki etmeyen Evren-Özal, Türkiye'nin **"jeopolitik durumunu"** gözönüne aldıklarında hangi **"modern ordularla"** savaşacaklardır! Uluslararası silah tekelleriyle içli dışlı yerli holdinglere hem mali olanak yaratıp hem davetiye çıkartarak **"bağımlılık"** nasıl azaltılacaktır!

Çok açık ki, **"savunma"** için silah sanayii bir yutturmacadır, **"bağımlılığın azaltılması"** bir kandırmacadır. Bunlara kimse inanmıyor, bunları artık kimse yutmuyor. Onun için de Savunma Sanayii Fonu gibi yasalar süngü zoruyla, Özal hükümeti eliyle halkımıza dayatılıyor.

Boyalı basının **"teklif yağıyor"** başlıklarıyla gürültüsünü kopardıkları uluslararası silah tekellerinin **"teklifileri"** ise her nedense **"Zırhlı personel taşıyıcı"** olarak bilinen tekerlekli araçlar montajında toplanıyor. Her fırsatta **"elektronik sanayii"** adı anılarak yüksek perdeden atılırken, pazarlıklar tekerlekli araçlar üretimindeki montaj sanayiinde yürüyor. Görüşmek için Milli Savunma Bakanlığı'nın kapısını çaldığı ileri sürülen 8 yabancı firmanın altısının **"teklifini"** askeri tekerlekli araç oluşturuyor. Bu tekliflerin en çarpıcı olanı montaj gerçeğini ortaya koyması bakımından F.Alman Thyssen-Henschel şirketler grubuna ait. Thyssen-Henschel grubu **"Marder"** adıyla bilinen zırhlı savaş aracı yapıyor. Ancak F.Alman ordusunda Leopard tankları kullanılmaya başladığından, bu zırhlı aracın imalinde kullanılan makina ve donanım bugün şirketin elinde kalmış. Türkiye'de Savunma Sanayii Fonu'nu duyan Thyssen-Henschel grubu hemen teklifi yapıyor: **"Bu zırhlı aracın üzerine bir tank kulesi bir de tank topu koyalım Türk tipi tank yapalım 'Türkiye'de"**. Şirket Evren'in **"hissiyatını"** anlamış gibi davranıyor. Roket toplarının yapıldığı günleri ve **"modern ordularla savaşmayı"** düşleyen Evren'e **"Türk tipi"** tank **"teklifi"** yapıyor. Elinde kalmış makina ve donanımla. Ne karşılığı? Evren-Özal çetesinin halkın ekmeğinden çalarak oluşturduğu Savunma Sanayii Fonu'ndan nasibini alarak.

Bu çarpıcı örnek, diğer silah tekellerinin ve yerli işbirlikçi holdinglerin **"savunma sanayii"** adı altında kurulan arpalıktan nasıl çalıp çırpacaklarını gösteriyor. **"Yağan teklifler"** ve yerli holdinglerin beklentisi, Evren-Özal çetesinin **"savunma sanayii"** yutturmacası ile birlikte hepsi, halkın ekmeğinden kesilerek oluşan paraların paylaşılmasını, kasalarına aktarılmasını sağlayacaktır. Bundan başka bir şey değil. Kurulacak olan savunma sanayii değildir. Tersine, halk düşmanı bir silah montajı ve silah ticareti geliştirilecektir.

27. Kongre öncesi SBKP Programı: Her şey insan için...

SBKP MK'nin 15 Ekim 1985'te yapılan plenumunda, SBKP Programı'nın yeni biçimi üstüne tasarı, SBKP Tüzüğü'nde yapılacak değişiklikler ve SSCB'nin 2000 yılına kadarki dönemde ekonomik ve sosyal gelişmesinin temel doğrultusu üstüne tasarı görüşüldü ve onaylandı. SBKP MK Plenumu, bu belgelerin tüm halk tarafından tartışılmasını, partinin ve halkın deneyimine dayanan önerilerle zenginleştirilmiş olarak 27. Kongreye sunulmasını kararlaştırdı.

Bugün Sovyetler Birliği'nde milyonlarca Sovyet emekçisinin, komünistlerin ve partisiz Sovyet vatandaşlarının katıldığı bu tartışmalar, toplumun tümünün iradesini ve gereksinimlerini hesaba katma olanağı yaratıyor.

SBKP MK Genel Sekreteri M. Gorbaçov, plenumda bu konular üzerine bir konuşma yaptı. Pravda gazetesinin 27 Ekim 1985 tarihli sayısında bu konuya ilişkin başyazı yayınlandı. Aşağıda Gorbaçov'un konuşmasının ve başyazının bazı bölümlerinin özetini sunuyoruz.

SBKP 26. Kongresi'nin kararı gereği hazırlanan SBKP Programı'nın yeni biçimi üzerinde konuşmasında Gorbaçov:

“Ülkemizde son 25 yıl içinde gözle görülebilir objektif nitelikli ciddi ekonomik ve sosyal gelişmeler gerçekleşti. Bu gelişmeleri derinlemesine çözümlemek, bugünkü ve uzun erimli hedefleri saptamak, bunlara erişilmesini sağlayacak yolları belirlemek, aynı zamanda partinin örgütsel, sosyal-ekonomik ve ideolojik çalışmalarına yeni yaklaşımını belirlemek gerekti. Uluslararası durum da programdaki görüşleri daha ayrıntılı olarak ele almayı, bunlarda kimi düzeltmeler yapmayı gerektirdi. Hem sınıfsal, sosyal alanda hem de devletlerarası ilişkilerde, tüm uluslararası ilişkilerde barış ilkesinin genel bir norm haline gelmesi için savaşım alanında güçlerin yer alımında meydana gelen değişmelerin yeni biçimde değerlendirilmesi gerekiyordu.” temellendirmesini yaptıktan sonra, SBKP'nin temel teorik ve politik görüşlerinin sürekliliğine dikkat çekerek, konuyu özetle şöyle dile getirdi:

“Yaşam, partimizin 3. Programı'nın temel içeriğinin doğru olduğunu kanıtladı. Ülkemiz, bu programı uygulayarak, komünizm kuruculuğunun tüm alanlarında çok büyük gelişmeler sağladı. Üçüncü Program'ın temel teorik ve politik tezleri, programın şimdi yeniden kaleme alınmış biçiminde de yer alıyorlar. Teorinin geliştirilmesinde ve partinin program hedeflerinde süreklilik sorunu, partinin teorik ilkelere bağlılığı ve bunları ardıcıl olarak uygulaması ve Marksizm-Leninizm'e bağlılığı sorunudur. Eğer SBKP, kendi çıkardığı teorik sonuçlara ve yaptığı politik değerlendirmelere tam bir sorumluluk duygusuyla yaklaşmasaydı, dünya komünist hareketin çok büyük saygınlığa, Sovyet halkının büyük güvenine sahip olamazdı.”

***

“Programın içeriğini zenginleştirirken, geliştirirken, biz aynı zamanda bunda yer alan ve zamanın sınavını verememiş bazı tanımlamaları eleştirel açıdan ele aldık. Bu, partimizin geleneklerine tamamen uygundur. V.I.Lenin'in belirttiği gibi, programın kimi noktalarını ve tanımlamalarını eleştirmek, her canlı parti için tamamen doğal ve gerekli bir şeydir.”

Konuşmasında, yeni biçimiyle programı, **“Bu, barış ve sosyal ilerleme için savaşım programıdır”** şeklinde tanımlayan Gorbaçov ekonomik strateji üzerine şunları söyledi:

“Bu strateji, gerçekten tarihsel boyutta dönüşümlere yöneliktir. Ekonominin teknik bakımdan yeniden kurulmasının gerçekleştirilmesi, entansif gelişme rayına oturtulması, Sovyet ekonomisinin örgütlenmesinde yüksek bir düzeyin sağlanması sözkonusudur. Ve bütün bunlar, insan için, onun mutluluğu için yapılıyor.”

***

“2000'li yıllar için belirlenen hedeflere ulaşılması, herşeyden önce, verimlilik ve etkinliğe doğru dönüşümün ve ekonominin teknik modernizasyonunu gerçekleştirmenin ne denli hızla tamamlanacağına bağlıdır. Önümüzdeki 15 yıl içinde yaratılması öngörülen ekonomik potansiyel, boyutları bakımından, Sovyet erkinin kurulduğundan günümüze dek birikmiş olan potansiyele hemen hemen eşit olacak, ulusal gelir ve sanayi üretiminin hacmi yaklaşık iki kat artacaktır. Aynı dönemde emek üretkenliği de 2,3-2,5 katına çıkacaktır.”

Gorbaçov, SBKP MK Plenumu'ndaki konuşmasını şu sözlerle tamamladı:

“Tarihsel deneyim inandırıcı bir biçimde şunu kanıtlıyor: Halkın mutluluğuna ilişkin en yüce özlemler, bunu düşleyen bir dâhi bile olsa, eğer milyonların aklında ve yüreğinde yer etmemişse, yalnızca soylu bir istek olmaktan öteye gidemez. İlerici fikirler ancak, halk yığınlarına mal oldukları zaman ilerlemenin muazzam bir itici gücüne dönüşürler.

Leninci partinin politikası, onun aklı ve vicdanı, halkın görüp kavradıklarını, onun düşüncelerini özlem ve umutlarını doğru biçimde dile getiriyor. Ve biz eminiz ki, partinin uğrunda kendisini adadığı komünizmin yüce davası yenilmezdir.”

Pravda gazetesinin **“Süreklilik ve Yenilikçilik”** başlıklı başyazısında, **“Tartışmaya sunulan bu belge parti örgütlerinin, emek kollektiflerinin, geniş toplumsal katmanların yürüttüğü yoğun çalışmaların ürünüdür. Bu partimizin, sosyalist düzenimizin gerçekten demokratik doğasının açık bir kanıtıdır”** denilerek özetle şu değerlendirmelere yer verildi:

SBKP'nin nihai amacı komünizmi kurmaktır. Bu amaç, emek insanlarının en yüce ülkülerini ve özlemlerini dile getirmektedir. İnsanlığın en büyük zekaları yüzyıllar boyu bu ülküleri ve özlemleri hayal etmiştir. Tasarı da komünist formasyonun en yüksek aşamasının çerçeveleri çizilmektedir.

Komünizm, üretim araçları üzerinde bütünsel halk mülkiyetinin egemen bulunduğu, toplumun bütün üyelerinin tam sosyal hak eşitliğine sahip olduğu, insanların her bakımdan gelişmesiyle birlikte, bilim ve tekniğin sürekli gelişmesi temelinde üretici güçlerin de büyüyeceği, toplumsal zenginliklerin bütün kaynaklarının gürül gürül akacağı ve **“Herkesten yeteneklerine göre, herkese gereksinimlerine göre”** biçimindeki yüce ilkenin gerçekleşeceği sınıfsız toplum düzenidir. Komünizm, toplumsal özyönetimin yeretmiş olacağı, toplum yararına emeğin herkes için başta gelen yaşamsal gereksinim, bilinçli zorunluluk olacağı, herkesin yeteneklerinin halk için en yararlı biçimde kullanılacağı özgür ve bilinçli emekçilerin yüksek düzeyde örgütlenmiş toplumdur.

***

Partinin bugünkü rotasının özünü, ülkenin sosyal-ekonomik gelişmesini hızlandırma anlayışı oluşturmaktadır. Parti bugün halkın önüne bu anlayışla çıkmakta, olağan 27. Kongre'sine bununla gitmektedir.

Komünist partisinin, Sovyet halkının toplumsal yaşamın bütün alanlarında eylemlerinin amaçlarını ve ödevlerini belirleyen program hükümlerinin temelinde bu anlayış yatmaktadır.

Yeniden kaleme alınan SBKP Program taslağının temel görüşü ülkenin sosyal-ekonomik gelişmesini hızlandırma yoluyla toplumda nitel bakımdan yeni bir duruma ulaşmaktır.

Ekonomik strateji alanında bu, her bakımdan gelişmiş üretici güçlere olgunlaşmış sosyalist üretim ilişkilerine ve iyi işleyen ekonomik mekanizmaya sahip, yüksek düzeyde örgütlü ve efektif ekonomiye geçişi sağlamaktır. 2000 yılı sonuna kadar ülkenin üretim potansiyelini, nitel bakımdan kökten yenilemek koşuluyla, iki katına çıkarmak gereklidir. Bu dönüşümler herşeyden önce bilimsel-teknik ilerlemeyi hızlandırma temelinde gerçekleştirilecektir. Bilim tamamen dolaysız bir üretim gücüne dönüşecektir.

Sosyal alanda bu, Sovyet insanlarının yaşam ve çalışma koşullarını sürekli iyileştirmek; toplumsal ilişkilerin bütün temel alanlarında sosyal adalet ilkesini giderek daha tam gerçekleştirmek; sınıfları ve sosyal grupları ve katmanları birbirine yakınlaştırmak, kafa ile kol emeği, kent ile köy arasındaki özlü farkları gidermek; ulusal ilişkileri mükemmelleştirmek, ülkemizde bütün ulus ve halklar arasındaki kardeşçe dostluğu pekiştirmektir.

Politik alanda bu, Sovyet demokrasisini mükemmelleştirmek, emekçilerin, onların kollektif ve örgütlerinin, devlet ve toplum yaşamında sorunların çözümüne hergün aktif ve etkin bir biçimde katılımı temelinde, halkın sosyalist özyönetimini giderek daha tam gerçekleştirmektir.

Tinsel alanda bu, uyumlu gelişmiş toplumsal bakımdan aktif, ruhsal zenginliği, moral temizliği ve fiziksel mükemmelliği kendinde birleştiren kişiliğin biçimlenmesidir. Tasarıda, ideolojik-eğitsel çalışmalar, halk eğitimi, bilim, kültür, edebiyat ve sanat alanında somut ödevler saptanmaktadır.

Taslağın bütün içeriği şunu göstermektedir: İnsan faktörünü aktifleştirmek, yalnız bölünmez bir bütünsellik içinde uygulanan iyi düşünülmüş bir ekonomik strateji, güçlü bir sosyal politika ve kararlı bir ideolojik-eğitsel çalışmayla olanaklıdır. İnsan faktörü olmadan, ortaya konan ödevlerin hiçbiri yerine getirilemez. Çünkü, tarihsel amaçlar ne kadar geniş boyutluysa, milyonların bu amaçlara ulaşılmasına tutarlı bir ilgiyle, bilinçle ve aktif katılımı o kadar önemlidir.

Arjantin'de faşist generaller mahkum oldu
...darısı bizimkilerin başına...

Darbeler diyarı Latin Amerika'nın bir ülkesi olan Arjantin'de halk,yıllardır özlediği bir gün yaşadı: 6 Aralık 1985'te 7 yıllık faşist diktatörlüğün elebaşlarından olan generaller, mahkeme tarafından çeşitli cezalara mahkûm edildiler.

24 Mart 1976'da bir darbe ile iktidara el koyan generaller döneminde, onbinlerce kişi tutuklanmış, işkenceden geçirilmiş, 30 bin dolayında kişi ise ortadan kaldırılmıştı. Tüm bunların sorumluları olarak mahkeme önüne çıkarılan generallerin yargılanması sırasında yüzlerce tanık dinlendi; yakınları işkenceden geçirilmiş, kaybolmuş olan onbinlerce insan çeşitli gösterilerde bulundular. Katillere hak ettikleri cezaların verilmesini talep ettiler.

Mahkeme, faşizm döneminin Devlet Başkanlığını yapan General Jorge Videla ile her iki cunta döneminde görev almış olan eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Emilio Massera için ömür boyu; Videla'nın halefi gözüyle bakılan eski Devlet Başkanı General Roberto Viola için 17 yıl; eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Orlandi Agosti için ise 4,5 yıl hapis cezaları verdi.

1983 yılında yapılan seçimlerde işbaşına gelen Alfonsin, kitlelerin yükselttiği istem karşısında -ki bu istemi ençok yükselten cunta döneminde çocukları kaçırılan, öldürülen annelerin kurdukları **“MAYIS ALANI ANNELERİ”** örgütü gelmekteydi- iktidara geldiğinde generallerden hesap soracağını; kaybolanların başlarına gelenleri araştıracağını, suçluları saptamak için bir komisyon kuracağını vaadetmişti. Seçildikten sonra Alfonsin, ilk olarak generallerin kendileri için çıkardıkları **“AF”** yasasını iptal etti. Birçok Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri'nden yüksek rutbeli subayı görevinden aldı.

Evet... Arjantin'de demokrasi güçlerinin verdikleri kararlı mücadele sonucunda, 7 yıl boyunca ülkeyi bir kan deryasına çeviren faşist generallerden hesap soruldu. Generaller ve onların destekçilerinin yaptıkları karşısında hafif kalan bu cezalar yine de: Demokrasi düşmanlarının yaptıklarının yanlarına kalmadığını gösterdi. Bu, Arjantin somutunda, demokrasi güçlerinin, ABD emperyalizminin desteklediği askeri-faşist yönetimler için küçük de olsa bir uyarısı oldu.

Türkiye'de ise, halklarımız 5 yıldır misli görülmemiş bir baskı, zulüm ve sömürü altında yaşamaktalar. Onbinlerce insan salt düşüncelerinden dolayı zindanlara doldurulmuş. Yüzlerce insan sokaklarda kurşunlanarak; yüzlercesi ise işkencehanelerde katledildiler. Onlarca kişi faşist Evren'in **“evet”** sözü ile darağaclarına çekildiler. Ülke bir baştan bir başa devlet terörü altında cehenneme çevrildi. Gün yok ki, analar, bacılar, ellerinde çocuklarının, eşlerinin kanlı çamaşırlarıyla; işkenceden sakat bırakılmış olanlar bizzat; partilere, **“yetkili merciler”**e başvurmasınlar. Işkencelerden bahsetmesinler, uygulamalardan vazgeçilmesi talebinde bulunmasınlar. Ama Evren-Özal çetesinin bunlara hiç aldırış ettikleri yok. Anlaşılan bu faşist güruh, Arjantin'de generallerin başlarına gelenleri duymamışlar, duymamazlıktan geliyorlar.

Merak etmeyin baylar. Tüm Türkiye ve Türkiye Kürdistanı demokrasi güçleri, ülkeye demokrasi getirdikleri zaman, dönemin sorumluları olan sizlerden hesap soracaklardır. Sizler, yavrularına, eşlerine, yakınlarına işkenceler yaptığınız, öldürdüğünüz, sakat bıraktığınız, hapislerde çürüttüğünüz analara, bacılara, eşlere teslim edileceksiniz. Onlar sizi yargılayacaklar. Tabii, sansınız yaver giderde, baş destekçiniz, kulu-kölesi olduğunuz ABD ve onun gizli örgütleri, Iran Şah'ı veya Vietnam canavarı Van Tio gibi size de yardımcı olur, ilerici, devrimci güçlerin ellerinden kurtarırlarsa ne ala.. Yoksa vay başınıza geleceklere.

İleri gidemeyenlerin geriye düşmesi kaçınılmazdır

Dönemeçteki Yunanistan

Yunanistan'da Ekim ayında patlak veren ve Kasım ayı boyunca gelişen olaylar, ülkenin karşı karşıya bulunduğu sorunları ve PASOK iktidarının çelişkilerini öne çıkardı.

Andreas Papandreo'nun liderliğindeki PASOK, kitlelere ekonomik, sosyal ve dış politika alanında önemli vaatlerde bulunarak 1981 seçimlerini kazandı. O, ülkeyi NATO ve AET'den çıkaracağını, ABD üslerini kaldıracağını, bağımsız bir dış politika izleyeceğini, kapitalistlerin elindeki önemli sanayi kuruluşlarını kamulaştıracağını, hatta ülkeyi sosyalizm yoluna sokacağını söylemişti.

Bu yılın Mayıs ayında yapılan genel seçimlerde de PASOK, oyların yüzde 46'sını alarak ikinci seçim zaferini sağladı ve parlamentoda çoğunluğu elde etti. Ancak son olaylar da, tek başına bunun ülkeyi kolayca yönetmeye yetmediğini gösteriyor.

PASOK, hükümet kuruşundan bu yana, kitlelerden yana bazı olumlu çalışmalar yaptı. Örneğin, ilk elde işçi ücretleri yüzde 32 oranında yükseltildi ve ücret artışları, fiyat artışlarının gerisinde kalmayacak biçimde bir sistem getirildi. Işletmelerde işçilerin yönetime katılması yönünde adımlar atıldı. Kırsal kesimde kooperatifler teşvik edildi, alt yapı çalışmalarına ve sosyal hizmetlere hız verildi.

Ancak, özel sektörün elinde bulunan kilit sektörlerin -gübre, çimento, petro-kimya, gemi yapım sanayii gibi- kamulaştırılmasından söz edildiği halde, bunlar gerçekleştirilemedi. Yunanistan AET'den çıkmadı, tersine, bundan artık söz edilmez oldu. Sosyalist ülkelerle ilişkilerde belli adımlar atılmasına rağmen, bunlar sınırlı kaldı.

Dış politika alanında ise, Filistin halkıyla, diğer ulusal kurtuluş hareketleriyle ve sosyalist ülkelerle olumlu bir diyalog kurulmasına ve Balkanlar'ın atom silahlarından arındırılması gibi barış yanlısı bir tutuma rağmen, anti-emperyalist doğrultuda, kitlelere söz verilen temel adımlar atılamadı; Yunanistan NATO'dan çıkmadı, 1983'te ABD üsleri beş yıl süreyle uzatıldı.

Diğer yandan, işçilerden ve köy emekçilerinden yana alınan sözkonusu tedbirler ile, sözde de kalsa, kimi anti-emperyalist çıkışlar bile, ABD emperyalistlerini, iç ve dış tekelleri rahatsız etmeye yetti. Onlar, PASOK yönetimine karşı açık ya da örtülü tavır aldılar. Yatırımlar düştü, işsizlik oranı yükseldi. Reagan'ın, bir uçak kaçırma olayını bahane ederek Atina havaalınını boykot çağrısından sonra Yunanistan'ın turizm gelirlerinde de düşme görüldü.

Yunanistan'ın dış borçları ise şu anda 15 milyar dolar civarındadır ve bazı hesaplara göre bunun da üstünde. Bu yılki bütçe açığı ise 2 milyar doları aşıyor.

Sözkonusu ciddi ekonomik sorunlar PASOK iktidarını sıkıştırıyor ve bundan yararlanan emperyalist güçler ve Yunan kapitalistleri, PASOK'u ekonomik alanda ve dış politikada kendi tercihleri yönünde davranmaya zorluyorlar. Bu ise, IMF reçetelerinin Yunanistan'da da uygulanması, ücretlerin dondurulması, emekçilerin zararına özel sektörün teşvik edilmesi, dış politika alanında da emperyalistleri rahatsız eden çıkışların terk edilmesidir.

PASOK'un, son genel seçimlerden kısa süre sonra aldığı yeni tedbirler, onun böylesi bir yola yöneldiğine ilişkin işaretlerdir. Parti içinde, emekçilerden yana reformcu ve radikal tedbirlerin alınmasını savunanlar tasfiye edilmekteler. Yunan parası yüzde 15 oranında develüe edildi, yeni vergiler getirildi, ücretler ve fiyatlar donduruldu. Fiyatları kontrol gerçekte kolay olmadığından, bu esas olarak ücretliler aleyhine sonuç verecektir. Hükümet, özel sektörü teşvik niteliğinde yeni bir tedbirler paketini ise elde hazır tutuyor.

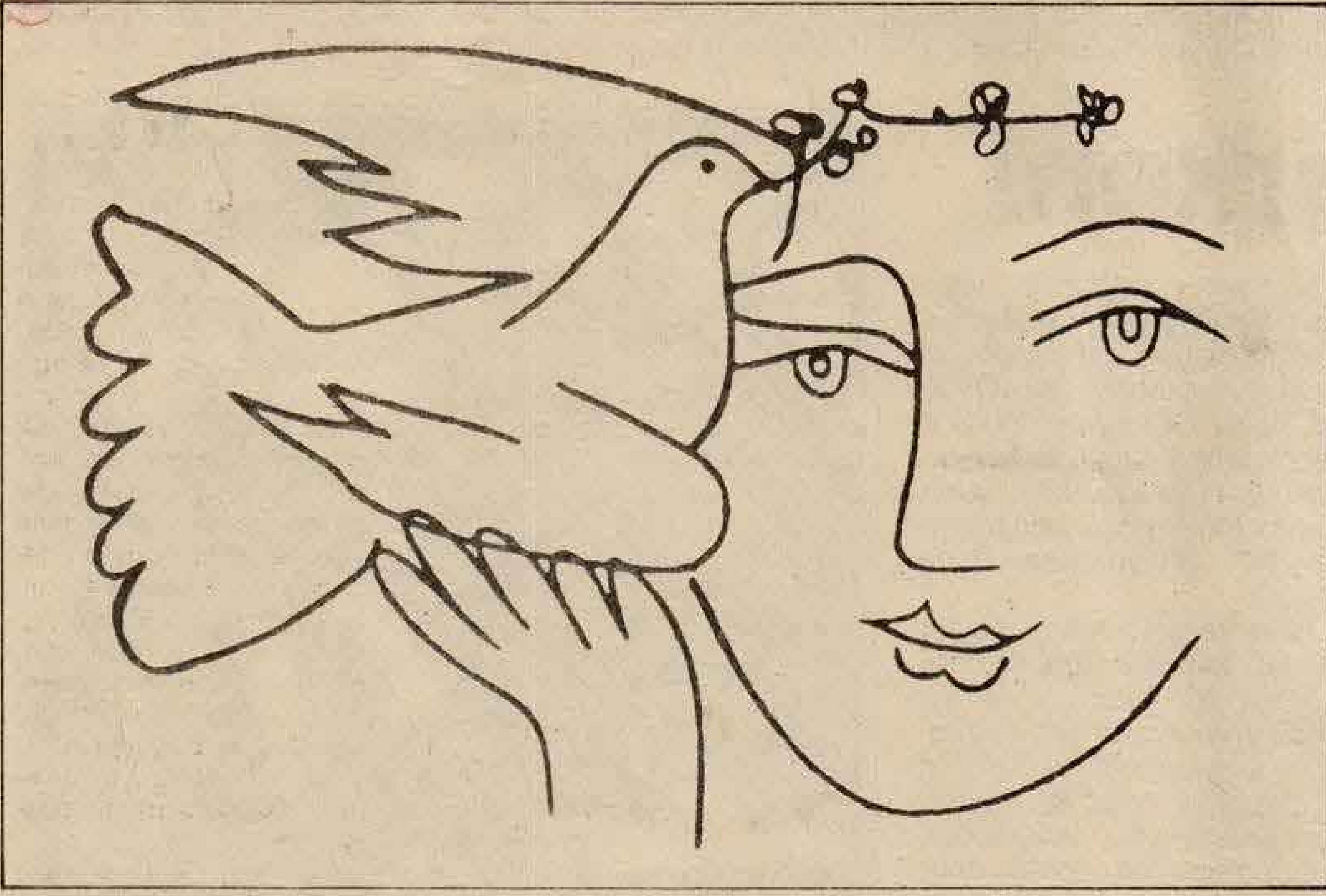
Işte Ekim ve Kasım aylarındaki yoğun direnişleri, genel grevi yaratan gelişmeler bunlardır. Işçi sınıfı ve diğer emekçi halk kesimleri bu politika değişikliğine evet demiyor. Onlar, PASOK'tan, söz verdiği radikal dönüşümler yolunda adım atmasını, NATO'dan çıkılmasını, ABD üslerinin kaldırılmasını, ekonomide özel sektörün elinde bulunan kilit işletmelerin kamulaştırılmasını istiyor.

Gerek Yunanistan, gerekse PASOK bakımından çelişkiler burada yumaklaşıyor. Ya iç ve dış tekellerin, emperyalistlerin isteklerine boyun eğmek -ki bu Yunan halkına birşey kazandırmayacak, tersine, sağcı hükümetlerin yaptığı gibi, onu emperyalist sisteme daha da bağlıyacak ve emekçilerin daha ağır biçimde sömürülmesine yol açacak ya da radikal dönüşümlere girişmek, emperyalizmle bağımlılık ilişkilerine tümüyle son vermek, ekonomik alanda cesur adımlar atmak, ekonomide kilit niteliğindeki sanayi kuruluşlarını ve işletmeleri kamulaştırmak, sosyalist ülkelerle ekonomik ve politik ilişkileri güçlendirmek ve daha ileri devrimci dönüşümlere hazırlanmak.

PASOK bütün bunları yapabilir mi? Elbette hayır! Bugünkü yapısı, politikası, tereddütlü tutumu ile bu olanaksız.

O, birzamanlar Ecevit'in yaptığı gibi, kendi solunu karşıya alıyor ve sağla aynı kefeye koyuyor. Oysa, işçi sınıfı içinde iyi örgütlü Yunanistan Komünist Partisi ve diğer sol örgütlerle sıkı bir cephe kurarak bu adımlar atılabilirdi. Ancak, öyle görünüyor ki PASOK yönetimi, sahip olduğu kitle desteğine rağmen, bunu göze alacak durumda değil ve düşünmüyor. O, öteki Avrupa sosyal demokrat partilerinin bilinen yolundan yürüyecek gibi görünüyor. Bu ise, Yunanistan'da bir sağa dönüşüm ve PASOK'un daha da evcilleşmesi olacak.

İleri gidemiyenin geriye düşmesi kaçınılmazdır.

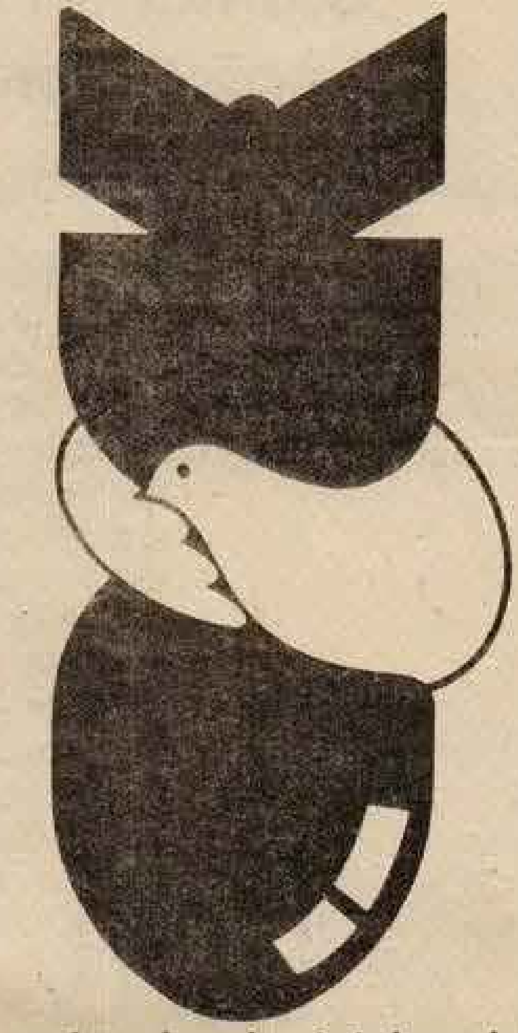
Barışı savunanlara özgürlük !

Baştarafı 1. sayfada

Askeri Yargıtay bu kararıyla, Evren-Özal rejiminin hukuk ve mantık tanımayan, hergün bir insanlık suçu işleyen, barış düşmanı politik tutumunu bir kez daha sergilemiş oldu. Aldığı kararın gerekçesini 1 ay sonra açıklayacağını bildiren Askeri Yargıtay, en erken 1986 yılının ikinci ayında başlayacağı tahmin edilen yeni duruşmalar boyunca **"eksik soruşturmanın tamamlanması"** gerekçesiyle Barış Derneği yöneticilerini yeniden yargılamayı deneyecek.

Barış ve demokrasi güçlerinin ülke içinde ve dışında yükselttikleri dayanışma başta başkan Mahmut Dikerdem olmak üzere Barış Derneği yöneticilerinin teröre, zorbalığa ve her türlü baskıya boyun eğmeyerek, hiç ödün vermeden barışı ve bağımsızlığı savunmaları Evren-Özal diktatörlüğünü köşeye sıkıştırmıştır. Baş eğmeyen, teslim olmayan barışçılara diktatörlük mahkumiyet kararı verememektedir. Diktatörlük bugün, Türkiye'nin Avrupalı sahte dostlarıyla giriştiği pazarlık sonucu, **"taviz veriyor"** görünmekten bile çekinmemektedir. Evren-Özal çetesi ve ona sıkı sıkıya yapışmış işbirlikçi holding sürüsü, Avrupalı sözde demokratların göstermelik demokrasi ölçütlerine bile tahammül edemeyecek kadar Amerikancıdır. ABD emperyalizminin barış ve insanlık düşmanı politikasını bu denli benimseyen bu uğursuz sürü, barışı savunanları serbest bırakmanın faşist rejimde açacağı gedikten ölesiye korkmaktadır.

Askeri Yargıtay'ın, emrinde olduğu diktatörlüğün politikasını yansıtan kararına, Avrupa Parlamentosu'ndan bir muhafazakar parlamenter, **tutukluluklar kaldırılmış olsaydı herşey rayına girmiş sayılacaktı. Bu insanlar terörist olmadıklarına göre**

neden içerde tutuluyorlar bir türlü anlamıyorum" şeklinde **"tepki"**siyle, Batının bu konudaki iki yüzlülüğünü, kendi demokratik kamuoyu karşısındaki aczini gösteriyor. Öte yandan, yüksek düzeydeki bir Türk diplomatı da, **"hem iyi ilişki kurulmak isteniyor, hem de hiç kimsenin anlayamadığı bir inat ile bu insanlar hapiste tutuluyor. Bu durumu Batılı müttefiklerimize anlatamayacak bir vaziyete girdik"** diyor. Burada **"anlaşılmayan"** ve **"anlatılamayan"** nedir? Çok açık ki, barışı savunanları tutuklamanın ve ABD emperyalizminin savaş kundakçısı politikasını savunmanın, iler tutar tarafı yoktur. Hem barışı savunanların tutuklanmasından yakınır gözükeceksin, hem de savaş kışkırtıcısı emperyalist politikanın **"diplomatı"** olacaksın. Yüksek düzeydeki diplomasinin herşeye kadir, her kalıba uyan kaypak yöntemlerinde bile bu tutuma yer yoktur.

Şimdi, Barış Derneği davasına yeniden bakılacaktır. Yeni duruşmalar, hiç kuşkusuz, barışı savunanlara karşı, Evren-Özal çetesinin yeni tehditlerine sahne olacaktır. Diktatörlük Amerikancı tutumuna, barışı tehdit eden konumuna, demokrasiyi yok eden faşizmi kurumlaştıran uygulamalarına, baskı, terör ve işkenceci politikasına karşı çıkan herkese gözdağı vermek için bu davayı silah olarak kullanmaya çalışacaktır.

Aynen Barış Derneği yöneticileri gibi ödün vermeden, baş eğmeden bu tehditlere karşı çıkmak insanca ve özgür yaşamak isteyen herkesin görevidir. Barış Derneği yöneticilerine özgürlük istemek, barışı savunanları yargılatmamak, yeni duruşmalarda tekrar diktatörlüğü yargılamak mümkündür. Barışı savunan bu onurlu, namuslu insanların, teslim olmayan direnen bu insanların yanında olmak, özgürlük ve demokrasi istemenin temel koşuludur.

Barış güçlerinin kazanımı: 1986 Barış Yılı

Baştarafı 1. sayfada

luş bildirgesi temelinde, barışı, uluslararası güvenliği ve işbirliğini geliştirerek, anlaşmazlıkları barışçı yollardan çözümleyecek yoğun ve etkili çaba göstermesini teşvik etmek,

Barışın korunması ve geliştirilmesinde temel uluslararası platform olarak Birleşmiş Milletler'i güçlendirmek,

Günümüz koşullarında barışın temel gerekleri olarak,

– barış, ekonomik gelişme ve sosyal ilerleme arasındaki karşılıklı ilişkilere,

– silahsızlanmaya ve nükleer bir felaketin önlenmesine olan ivedi ihtiyaca,

– ırk ayrımcılığının ortadan kaldırılmasına,

– barışın temel bir ögesi olarak insan hak ve özgürlüklerinin uygulanmasına,

– barışın, yiyecek, barınak, sağlık, eğitim, iş ve çevre gibi temel insan ihtiyaçlarının karşılanmasının bir koşulu olduğuna,

– eğitim, bilim, kültür, din örgütlerinin ve basın-yayının önemli rol oynadığı ve çeşitli sosyal grupların, özellikle kadın, gençlik, savaş görmüş kuşak ve meslek örgütlerinin etkin katılımını gerektiren barış içinde yaşamaya hazırlık sürecine dikkatleri çekmek ve yansıtmak.

İnsan hakları pazarlık konusu

Baştarafı 1. sayfada

rüşmelerden sonra böylesine bir karara varıldı. Böylesine **"olumlu"** bir karara varılmasının gerekçelerini düzenledikleri 12 sayfalık bir raporda belirten taraf ülkeler, Türkiye'de 18 ay içinde sıkıyönetimin tamamıyla kaldırılacağını, en kısa zamanda af çıkarılacağını ve işkence yapılmaması konusunda **"söz"** aldıklarını açıkladılar.

Kim kime söz veriyor? Faşist cunta ve onun kukla hükümeti mi tüm bunları yapacak? İzinli basına bile konu olan işkenceleri, faşist Kenan Evren'e bağlı Devlet Denetleme Kurulu mu soruşturacak? Evren-Özal çetesi mi **"İnsan hakları sözleşmesi gereğince kimseye kötü muamele yapılmayacağı"** ilkesine uyulması için **"emir"** verecekler? Yani özetle, faşizmi faşistler denetleyecek!.. Güler adama.

Türkiye'de işçi sınıfının tüm temel hak ve özgürlüklerinin elinden alındığı, 12 milyonu aşkın Kürt halkının görülmemiş bir baskı ve zulüm altında tutulduğu, sol düşüncenin, sol partilerin yasaklı olduğu bir ülkede **"demokrasiye geçiş sürecinin hızlandığı"**ndan nasıl söz edilebilir?

Görünen odur ki, başta Fransa'nın **"sosyalist"** başkanı Mitterand olmak üzere, Isveç ve diğer Avrupa ülkeleri, Türkiye ile olan trafiği sıklaştırıyorlar. Fransa, Türkiye'ye askeri yardım çabasına girmiş durumda. Yine birçok Isveç firması Türkiye'de yatırımlarda bulunmak için başvuruda bulundular. Açık olan şu ki, Iskandinav ülkeleri ve Fransa, Türkiye pazarından pay kapmanın ön hazırlıklarını yapıyorlar. Bu devletler de, NATO'nun Güneydeki sadık bekçiliğini yapan Türkiye'nin, insan haklarını ayaklar altına almasına, onbinlerce insanın zindanlarda tutulmasına, insanlık dışı işkencelerden geçirilmelerine göz yumacaklar. Ve tüm bunlar, şikayette bulunan ülkelerin belirttikleri tarih olan 1982'den beri sistemli yapıldı, daha önceleri de yapıldı, bugün de yapılıyor. Bu da gösteriyor ki, davacı ülkelerin gerekçelerinde hiçbir değişme olmamıştır ve böylesine bir dönemde dava geri alınıyor.

5 ülke, şikayetlerini geri aldıklarını açıkladıkları bir dönemde, cunta adına çeşitli zamanlar da, çeşitli platformlarda sözcülük yapan Prof. Mümtaz Soysal da Isveç'te 5 aralık günü, Isveç Dış Politika Enstitüsü'nün düzenlediği bir konferansta konu ile ilgili olarak konuştu. Soysal, konferansta Türkiye'nin demokrasiye döndüğünü ve Kürt halkı üzerinde bir baskının olmadığını ileri sürdü; cunta tarafından zindanlara atılmış 80 bin politik tutukluyu da terörist ve cinayet işlemiş insanlar olarak gösterdi.

Mümtaz Sosyal, 12 Mart 1971 faşist darbesiyle üniversitedeki demokrat tavrı nedeniyle **"komünizm propagandası yapmak"** suçundan dolayı tutuklanmış ve hakkında koğuşturma açılmıştı. Ama yine bu **"demokrat"** prof. bugün kalkmış faşist cuntanın sözcülüğüne soyunuyor, onun adına uluslararası platformlarda ahkam kesiyor. Bunlarla yetinmiyor Bay Soysal. Tüm dünya alem tarafından kabul edilen Ermeni soykırımını da inkar ediyor. Böyle birşeyin olmadığını söyleyebiliyor.

Söz konusu ülkeler 1982 yılında Türk faşist cuntasını İnsan Hakları Mahkemesi'ne şikayet ettiklerinde, tüm Türkiye ve Kürdistanlı sol güçler, bunu olumlu bulmuşlardı. Ama bugün bu ülkelerin böylesine bir davranışa girmelerini de kınama göreviyle karşı karşıyalar.

Doktorlar niçin yargılanıyor ?

Baştarafı 1. sayfada

bakanı, bakanları bu öneriye karşılık ne yapar? Adalet Bakanı eliyle dava açtırır. Hapis cezasıyla tehditler savurur. 12 Eylül'den bu yana politik nedenlerle 27 idam cezasını infaz eden, Askeri Yargıtayca onaylanmış 76 idam dosyasını meclise gönderen, toplam 471 idam hükümlüsünün yargıtay ve meclisin kararını beklediği Evren-Özal diktatörlüğü, temel görevi insanı yaşatmak olan doktorların önerisine dahi tahammül edemiyor. Silah ve süngü zoruyla kurulmuş, işkence ve cinayetle ayakta durabilen diktatörlük, doktorların bu demokratik ve insanca önerisinden, bu önerinin arkasından yürüyecek doktorlardan, demokratlardan, aydınlardan, haksızlığın giderilmesini isteyen binlerce tutuklu ailesinden ve bu konuda oluşacak kamuoyundan ürküyor. İleri sürülen her demokratik talep, insanca yaşama ve çalışma için istenen her hak, diktatörlüğün zayıf yanlarını ortaya çıkarıyor, onu zorluyor. Evren-Özal çetesi bu gelişmeyi her türlü tehdite başvurarak önlemeye çalışıyor.

Tüm doktorlar mesleklerine,**"ana rahmine düştüğü andan itibaren insanın sağlığını korumaya, insanı sakatlıklardan, hastalıklardan kurtarmaya"** yemin ederek başlarlar. Yani doktorların görevi insanı yaşatmaktır. TTB'nin, idam cezalarının ceza yasasından çıkartılması önerisi, görevlerinin ve insanlığa karşı sorumluluklarının doğal, haklı bir ürünüdür. Bu yıl, insanlığı nükleer bir felaketten korumak için gösterdikleri çalışmalardan ötürü **Nobel Barış Ödülü,** Uluslararası Nükleer Savaşı Önleme Hekimler Birliği'ne verildi. Oysa ülkemizde, TTB Merkez Konseyi eski başkanı Dr. Erdal Atabek, barışı savunduğu için zindanda tutuluyor. Evren-Özal diktatörlüğünün emriyle yargılanan doktorların savunma avukatı Faruk Erem, davanın Merkez Konseyi üyelerinin tasfiyesi için açılmış bahane bir dava olduğunu belirterek, **"Savcılığın iddiası hiçbir bilimsel temele dayanmıyor. Bu iddiayla seçimle gelen üyelerin dağıtılması isteniyor"** diyor. Diğer savunma avukatları da davanın, hukukun üstünlüğü ve demokratik devlet ilkesine aykırı olduğunu ve doktorların görevlerinin gereğini yerine getirdiklerini söylüyorlar. İdamlara karşı çıkmayı yasaklayan bir tek kanun maddesi bulunmadığını vurguluyorlar.

Evren-Özal çetesi silah zoruyla kurdukları rejimde bile güven duyamıyorlar. Her demokratik talep onları sarsıyor.

DİSK'in açılması güncel istemdir

Baştarafı 1. sayfada

Rejim, faşist keyfilik ve yasa tanımazlığıyla -ki kendi yaptıkları faşist karakterli yasalara bile bağlı kalmıyor- böyle bir istemi kendi isteği ile yerine getirmeyecektir, kuşkusuz. Beş yılın bugüne kalan bütün mirası bu gerçeğin kanıtlarıyla dopdoludur. Rejimin bu konudaki niyetlerinin bilinmesine rağmen yine de bu istemi açıkça dile getirmenin önemi büyüktür.

Çünkü cunta, Türkiye sendikal hareketinin bütününe amansızca saldırarak daha başından DİSK'e darbe indirdi. Sendikalara düşmanlıkta başlıca ideolojik kışkırtma aracı olarak DİSK'e kara çalmayı seçti. DİSK'in şahsında işçileri sendikalarına karşı güvensiz konumlara çekmeyi denedi. Ama, artık işçileri aldatmak olanaklı değil. DİSK'in ve onun savaşım tarihinin önemini ve yaşamsallığını kavrayanların sayısı hızla artıyor. Bu bakımlardan, en başta DİSK'in açılması istemi, faşizmin sendikaları itibarsızlaştırmayı temel alan politikasına darbe indirecektir.

DİSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yakıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

Türk-İş'te işçilerin kararlı sesi

Baştarafı 1. sayfada

ve sendikal hakların büyük ölçüde budanmasına karşı ses çıkarmayan, hatta rejime bu konuda suç ortaklığı yapan Türk-İş yönetimi, artık köşeye sıkışmıştır. İşçi sınıfı, mahkum edilmek istendiği hareketsizliğe boyun eğmeyecektir. Kendi sınıf gücüne güvenerek, şanlı mücadele geleneklerinden ve birliğinden güç alarak, mücadelesini sürdürecektir.

Burjuvazi, işçi sınıfının hareketlenmesinden ölümüne korkmaktadır. Demokrasi havarisi geçinenleri dahi, işçilerin demokratik haklarını savunmalarını suç; hareketsiz ve suskun kalmalarını ise erdem gibi göstermek sevdasındadır. Ama işçilerin böyle masallara karnı toktur. **"İtidal"** çağrıları kimden gelirse gelsin sökmeyecektir. İşçilere cuntanın çizdiği yasal çerçeve içinde kalmayı, yani aslında eylemsizliği öneren akıl hocaları da bunu çok geçmeden anlayacaktır.

Mustafa Suphileri anarken!

Baştarafı 8. sayfada

rında bir yandan militarizme, savaşlara karşı çıkarken, öte yandan ulusların kendi yazgılarını özgürce belirlemelerini ve proleter enternasyonalizmini savunuyordu.

Mustafa Suphi Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının gerçek kurtuluşu için, sömürü düzeninin, kapitalizmin kökünün kazınması gereğine inanıyordu. 1919 yılında Türk Enternasyonalist Sosyalistleri-Komünistleri adına Komünist Enternasyonal'in Birinci Kongresi'ne katılan M.Suphi Kongre'de yaptığı konuşmada "bizim, Türk sosyalistlerinin başlıca ve ilk görevi doğuda kapitalizmin köklerini kazımaktır" derken TKP'nin Birinci Kongresi'nde yaptığı konuşmada da sınıf savaşının hedefini şöyle gösteriyordu: "Komünist Partisi için memlekete musallat olan düşmanları kovmak nasıl bir görevse, içte halkın sırtından geçinen yağmacı asalak sınıfları da hazır yiyicilik halinden çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak da o derece esaslı bir görevdir... Soyulmuş, sömürülmüş bir Türkiye için biricik kurtuluş yolu, komünizm yoludur".

Bugün faşist diktatörlüğün baskı ve zorbalığına karşı sarsılmaz bir azim ve dirençle savaşan, Mustafa Suphi'nin aydınlattığı "özgürlük, bağımsızlık, ulusal baskı ve sömürüden kurtuluş" yolunda ilerleyen tüm sol güçler şuna inanıyorlar: Ne Evren-Özal yönetiminin kanlı diktası, ne bu çetenin sol güçlere karşı tezgahlamaya çalıştığı tuzaklar emekçi halkın barış, özgürlük ve bağımsızlık savaşını durdurabilir. Mustafa ve Suphi ve yoldaşlarını 28-29 Ocak'ın bu yıldönümünde de anıyoruz.

Mustafa Suphileri anarken!

28-29 Ocak günleri Türkiye'deki sol güçler için yurtseverliğin, cesaretin, azmin, yenilmezliğin bir simgesidir. 1921 yılında Ocak ayının 28'ini 29'una bağlayan gece Türkiye halkının yetiştirdiği büyük komünist ve yurtsever, Türkiye'de Marksizm-Leninizm ülkülerinin, komünist fikilerin kök salmasında aralıksız çaba harcayan Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, hunharca öldürülmüştü. Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu ve ilk başkanı olan Mustafa Suphi öldürüldüğü zaman henüz 38 yaşındaydı. Burjuvazi onu katletmişti ama onun önderliğinde Türkiye'de yeşeren sol fikirleri, sınıf savaşını, onun ardında bıraktığı değerli yapıtı çökertmeyi başaramadı. Tersine Mustafa Suphi'nin uğrunda savaştığı ülküler çok daha derinlere kök saldı, geniş kesimleri kucakladı, onun yaşamı ve ülküsü tüm ilericilere, sol güçlere örnek oldu. Mustafa Suphi ardında potansiyelleri ve dayandığı temelleri ile güçlü bir sol hareket bıraktı. Bunun güçlü kanıtlarını günümüzde bulabiliriz. Bugün faşist diktatörlük akla gelen her yönteme başvurmasına karşın her seferinde yenik düşüyor. Tutuklamalardan işkencelere kadar en ağır baskı yöntemleri, sol güçleri birbirine düşürüp bölme çabalarından, sol örgütler ve partiler hakkında karalama, yalan, iftira kampanyalarına, yöneticilerini sürgüne zorlamaya, ya da yıllar yılı hapis cezalarına mahkum etmeye kadar her yolu deneyen diktatörlük, beklediği yılgınlık, bölünüp dağılmışlık, gerileme yerine güçlü çıkışlarla karşılaşıyor. Diktatörlüğün saldırılarına karşı sol partilerin oluşturduğu Sol Birlik bunun en güçlü kanıtıdır.

Mustafa Suphi'nin uğruna savaştığı, hatta canını vermekten çekinmediği ülküler, bugün tüm sol güçlerin uğrunda savaştıkları temel istemlerdir. Mustafa Suphi herşeyden önce bir komünist, ateşli bir yurtseverdi. Mustafa Suphi Anadolu'da ulusal kurtuluş savaşına katılmak için yurda döndüğünde öldürülmüştür. O bu savaş içinde komünistlerin ülkenin bağımsızlığı ve gelecek düzen için çabalarını örgütlemek üzere Anadolu'ya gelmişti. Mustafa Suphi işçi sınıfının, emekçi halkın kurtuluş yolunun açılması için en başta ulusal bağımsızlığın kazanılması gerektiğini savunuyordu. Bu nedenle ülkeyi işgal eden emperyalist güçlere karşı savaşın yoğunlaştırılması gereğine inanıyordu. Komünistler, işçi sınıfının kurtuluşunu savunan herkes bu savaşın en ön saflarında yer almalıydı. Öte yandan Mustafa Suphi emperyalizme karşı güçlü bir savaş verebilmek ve bağımsızlığı kazanmak için tüm ulusal güçlerin ortak düşmana karşı birlikte savaşa atılmasını savunuyordu. "Tarihi Görev" başlıklı yazısında bu konuda şunları yazmıştı: "... biz ulusal savunma şeklinde baş gösteren başkaldırmaya, ortak düşman tarafından bu hareketin söndürülmesine imkan vermemek için her türlü yardımı, bu yardım tutucu milliyetçilere bile olsa tarihin bize yüklediği bir görev olarak biliyoruz." Bir başka yazısında ise Mustafa Suphi halka şu çağrıyı yapıyordu: "Beynelmilel cihangirlik ve emperyalizme karşı elinden geldiği kadar karşı dur. Memleketin içinde hiçbir bölük yabancı asker kalmasın. Ingiliz ve Fransız emperyalistlerine, onların yardakçısı Yunan ordusuna bir karış yer verme. Onlara hiçbir demiryolu, fabrika, hiçbir liman, iskele terketme. Ecnebi madrabazların, senin kanını emen bölüklerin memlekette dolaşmasına karşı dur."

Türkiye işçi sınıfının büyük önderi Mustafa Suphi'nin bu sözleri 60 küsur yıl sonra ABD emperyalizmine bağımlılığa son verilmesini, ABD ile imzalanmış olan ikili kölelik anlaşmalarının yırtılmasını, yurdumuzu bir uçtan öbür uca ağ gibi sarmış olan askeri üslerin sökülüp atılmasını, IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşlarının dayattığı işsizliği, yoksulluğu katmerleştiren ekonomi politikalarına son verilmesini isteyen tüm sol güçlere ışık tutuyor.

İttihat ve Terakki dönemi despotizmine, Ittihatçıların ülkeyi savaş serüvenlerine sürükleme planlarına karşı çıkan Mustafa Suphi o dönemi değerlendirirken şu satırları yazmıştı: "Biz... Türk gençliğinin saldırgan, şöven İttihat ve Terakki siyasetine karşı ayaklanan kısmı, bir taraftan memleketi ve rençber halkı felaketten felakete sürükleyecek muharebelere son vermeye çalışırken öte yandan Anadolu'ya hayat verecek uygar, devrimci gelişmelere zemin ve yol arıyorduk. Bu gelişme bize göre, içerde Makedonyalıların, Arnavutların, Arapların, Kürtlerin, Ermenilerin vb. uygarlık, özerklik ve bağımsızlıklarına yetenek ve eğilimleri derecesinde yol verek özgür ulusların özgür birliği halinde, 'ulusal dayanışmalar' vücut bulacaksa, dıştan da Alman ve Ingiliz emperyalizminden ziyade uluslararası işçi hareketine dayanarak kuvvet alabilecekti."

Bu satırlarıyla işçi sınıfı hareketinin büyük önderi Mustafa Suphi daha 1910 yılla-

Devamı 7. sayfada

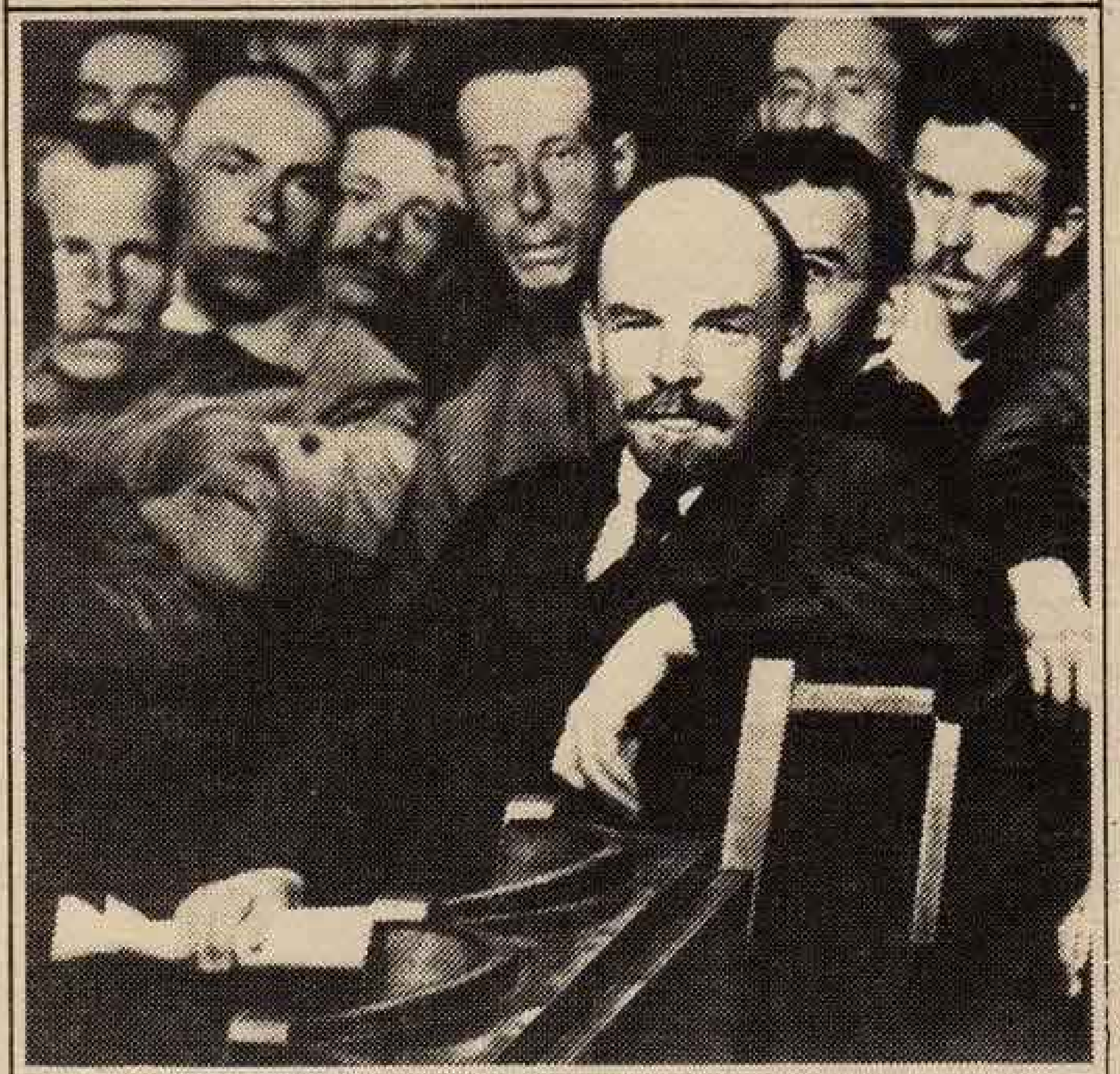

Dolares Ibarruri 90 yaşında

Dolores, İspanyolcada **acılar** demektir. Ama Dolores, La Pasionaria adıyla bütünleştiğinde, yalnızca faşizme karşı mücadelede çekilen acıları değil, öncelikle faşizme boyun eğmememin onurunu, halkların barış ve özgürlük mücadelesinin kararlılığını anlatır tüm dünyada.

1895 yılının aralık ayında doğan Dolores Ibarruri bugün 90 yaşında. Faşizme karşı verilen kitlesel halk savaşının öncüsü İspanyol komünistlerinin, onun ağzından duyulan yiğit sesi, bugün faşizmi yıkmış olan ya da yıkmak için mücadele sürdüren halklarda yankılanıyor: No Pasaran! **Geçemeyecekler!**

Bugün Dolores Ibarruri, **"kanlı acımasız ve umut tüketen üç büyük savaş yaşadıktan"** sonra, en derin arzusunun ne olduğu sorulduğunda, **"tek yanıtım, tereddütsüz,** barış **olacaktır. Askeri blokların, nükleer silahların yokedildiği, barış içinde yaşayan bir dünyayı görmek olacaktır"** diyor.

Ölümünün 62. yılında Lenin'le birlikte olmak

Lenin Üstüne Viladimir İliçle Konuşuyorum

Lenin, diyorum da, Viladimir İliç,
içimde bir rahatlık
bir güven: kendime, insanlara, toprağa,
bir uçsuz bucaksız sevinç...
Lenin, diyorum da, Viladimir İliç,
bir bayrak, bir mavilikte,
kızıl bir gül gibi açıyor,
elmalar saçılıyor,
çocuklar:
ak, kara, sarı,
güle oynaşa topluyor elmaları...
Lenin diyorum da, Viladimir İliç,
Lenin, diyorum
ve 40 yıldır onun peşince parti biletimle gidiyorum.
Yüreğim ağzımda çıkarım karşısına her seferinde,
ama önünde yere kapanmak gelmez içimden.
Uludur, alabildiğine ulu,
ama ezilmem uluğuluyla,
elimden tutar,
çeker beni yukarıya kendine doğru.
Biliyorum, Viladimir İliç,
övülmeği sevmez o,
üstüne şiirler yazılı, türküler yakılmasını,
hele putlaşmayı hiç mi, hiç.
Ama onun Sovyetler Birliği, onun Çini, Lehistanı,
onun sesine koşan büyük insanlığın önünde,
yahut onun doğum gününde,
aynı nimet,
aynı hayranlık,
aynı sevinç
dolup taşardı sizin de yüreğinizden
siz kendiniz Lenin olmasaydınız Viladimir İliç.

1960 Şubat Moskova

Küba Devrimi: Yaşasın sosyalizm!

Bundan 26 yıl önce zaferin hemen ertesi günü Santiago de Cuba'da şöyle diyordu Fidel Castro: **"Bu kez Küba'nın şansına devrim zafere ulaşacaktır... Amerikalıların gelip kendilerini efendi ilan ettikleri o yıl yinelenmeyecektir."**

Bu iyimserlik Özgürlük Adası'nın dostlarında hayranlık uyandırıyordu. Ne ki aynı derecede de endişe duyuyorlardı Küba'nın geleceğinden: **"Acaba bu küçük ülke 'kuzey komşusu'nun giderek artan düşmanlığı karşısında dayanabilecek miydi?"** Geçen 26 yıl Fidel'in bu iyimserliğinde ne kadar haklı olduğunu gösterdi. O bu sözleri sarfederken 1 Ocak 1959'da devrimi zafere ulaştıran Kübalı emekçilerin şevkine, devrime bağlılığına, kararlılığına güveniyordu. 1959 yılının ilk günü, yeni yılla birlikte yeni bir yaşam başladı Küba'da. Ispanyol efendinin yerini Amerikan üniformalı efendinin almasından tam altmış yıl sonra, 1 Ocak 1959'da, yokluklar içinde yürüttüğü zorlu ve özverili bir savaşımın sonucu Latin Amerika'da emperyalizmin zincirini kıran Küba halkı yeni bir yaşamı kurmaya başladı.

Küba halkı 1 Ocak 1889'da Ispanyol sömürgeciliğine son vermişti. Fakat aynı gün ada halkına Amerikan süngüsüyle yeni bir emperyalist boyunduruk dayatıldı. Beyaz Saray ve büyük toprak sahibi oligarşinin öteden beri bel bağladığı Küba askeri kliğinin general Batista yönetiminde bir hükümet darbesiyle başa gelmesiyle de, Küba halkının uzun savaşımlarla kazanılmış tüm özgürlükleri ortadan kaldırıldı. Batista rejimi iktidarda kalabilmek için Küba tarihinde eşi görülmedik acımasız bir teröre başvurdu. Emekçiler için tek çıkar yol vardı; Ispanya sömürgecilerine karşı savaşım döneminde olduğu gibi ulusal kurtuluş ordusunu yaratmak ve devrimci zora başvurmak!

Bu yolda ilk adım 26 Temmuz 1953 sabahı atıldı. Başında Fidel Castro Ruz'un bulunduğu bir grup yurtsever Santiago de Cuba'daki Moncada kışlasına saldırarak ülkede halkın nefret ettiği diktatörlüğü alaşağı etmek için olanaklı bütün savaşım biçim ve yöntemlere başvurmaya hazır devrimcilerin bulunduğunu gösterdi. Bu ilk silahlı ayaklanmadaki başarısızlığa karşın ayaklanmacılar boyun eğmediler. 1 Ocak 1959 günü halk devrimi zafere ulaştı.

Kuşkusuz zafer Fidel Castro'nun belirttiği gibi **"yalnızca '26 Temmuz' hareketinin çabalarıyla kazanılmadı. İşçi sınıfımızın en iyi temsilcilerini birleştiren Marksist-Leninist Parti pek çok evladının yaşamıyla zafere katkıda bulundu. Devrimci yönetimin savaşçıları pek çok kahramanlıkta bulundu ve ayaklanmada rol aldı. Şanlı komünist partimizin üzerinde yükseldiği kaynaklar da işte bunlardır."**

1959 Şubat'ında Castro'nun Başbakanlık görevine getirilmesi ile köklü dönüşümlerin ilk aşaması olarak geniş halk yığınlarının devrimci demokratik diktatörlüğü kesin biçimini aldı. Ardından politik iktidarın proletarya diktatörlüğünden başka birşey olmayacağı ikinci aşamaya doğru hızla geçiş başladı.

Küba'daki devrimci sürecin radikalleşmesi karşısında emperyalizm de boş durmadı. Halk hükümetine şantaj yapmaya, onun önerdiği reformları sabote etmeye çalıştı. Sonunda korkunç bir ekonomik abluka dayatıldı. Küba'dan şeker alımını ve Küba'ya petrol satımını durdurarak adanın ekonomisinde bir bunalım yaratabileceğini umdu. Ama umdukları gibi olmadı, SSCB ve öteki sosyalist ülkeler Küba'nın yardımına koştular.

61 yılına gelindiğinde emperyalistler sosyalizme doğru ilerleyen Küba'ya karşı kiralık katilleriyle doğrudan bir saldırıya geçtiler. 16 Nisan 1961'de Küba çıkartmasından önceki bombardımanda ölenlerin cenaze töreninde konuşan Castro Küba'nın tarihsel seçimini açıkça ilan ediyordu. Emekçi halkı silaha sarılmaya ve kazanımlarını **"yaşasın sosyalizm"** şiarı altında son nefesine kadar savunmaya çağırıyordu. SSCB Küba'nın tarihindeki bu zor anda da yardıma koştu. Emperyalizmin kiralık katilleri yenilgiye uğratıldı.

Devrimin zafere ulaşmasından bu yana Küba'da 26 yıldır, çirkin, çarpık kapitalizmin yıkıntıları üzerinde, enerji kaynaklarından yoksun, sosyalist topluluğundan uzak, saldırgan ABD'nin burnunun dibinde sosyalizm kuruluyor. 1958 yılındaki Küba'yla 1985 yılının Küba'sı arasında uçurumlar var. Batistanın neon ışıklı Küba'sından, onun kumarhanelerin, mafyanın, fahişeliğin merkezi yaptığı Küba'dan eser yok. Latin Amerika'nın büyük kentlerinin kenar semtlerinde rastlanan yoksul viraneler, geri dönmemek üzere tarihe karıştırıldı. Yine oralardaki alay alay fahişelerin izi bile kalmamış. Sokaklarda aç çocuklar yok. Besinsizlik ve sağlık hizmetlerinin yetersizliği yüzünden ölüm sözkonusu bile değil. Bugün Küba'da çocuk ölümlerindeki oran tüm Latin Amerika ülkelerine göre çok çok düşük. Küba devrimden bu yana sağlık hizmetlerinde büyük başarılar sağladı. Devrimin gerçekleştirildiği yıl Küba'da yalnızca 6 bin doktor vardı, bunların yarısı devrimden sonra kaçtı. Buna karşın bugün Küba'da 17 bin doktor var ve onlar yanlız Küba'nın dört bir köşesinde değil, yurt dışında da çalışıyorlar. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın birçok ülkesinde sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesine yardımcı oluyorlar.

Küba'da devrim sonrası özellikle okuma yazma bilmeyen tek bir kişinin bile kalmaması için yürütülen mücadele büyük önem taşıyor. Bugün Küba nüfusunun üçte biri eğitim görüyor. Yüksek öğrenim görmekte olan öğrencilerin sayısı ise devrimden bu yana yedi kat arttı. Ingiltere, FAC, Japonya gibi gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırıldığında da Küba'da yüksek öğrenim görebilme oranı çok çok yüksektir.

Devrimden önce şeker kamışı kesmek için orak ve kürek yapacak bir fabrikanın bulunmadığı Küba'da bugün kamış toplama makinaları üretiliyor. Ürün toplama işlerinin yüzde 50'si makineleşmiştir. Endüstrileşmedeki başarılara gelince bu konuda iki veriye değinelim: Elektrik santrallerinin kapasitesi halk iktidarı yıllarında beş kat, ticaret filosunun yük taşıma kapasitesi ise 18 kat artmıştır.

Halkın şevkinin ve devrime bağlığının azalmak şöyle dursun, her geçen yıl daha da arttığı Küba'da bugün 26 yıldır gerçekleştirilen politik, ekonomik ve sosyal dönüşümlerin geri döndürülemez niteliğinden artık kimse kuşku duymuyor. Bu özgürlük adası Amerikan emperyalizminin saldırgan eylemlerine dayanabilmesini, yaşamın tüm alanlarında kaydaa değer başarılar elde edebilmesini bilmiştir.

Onlar devrimin ilk gününden bugüne **"ya vatan ya ölüm"** şiarını ellerinden bırakmadılar.